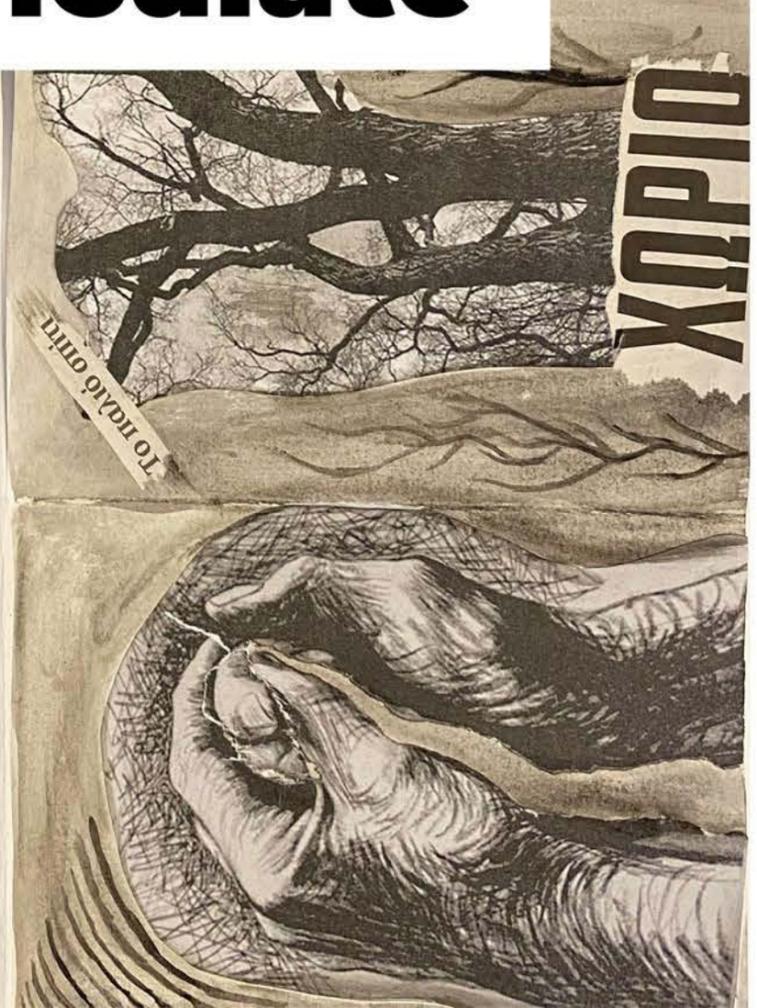

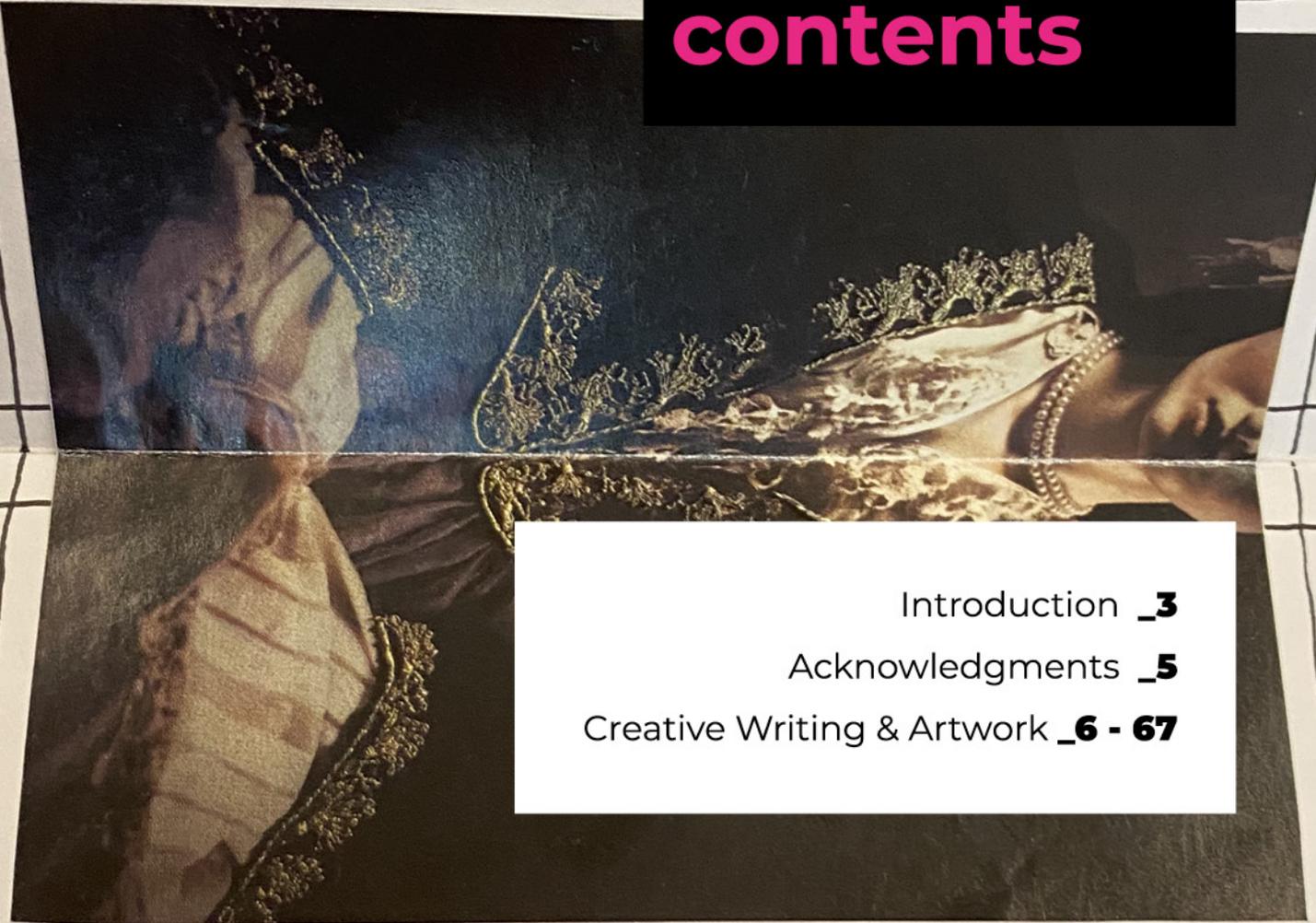
ARTiculate

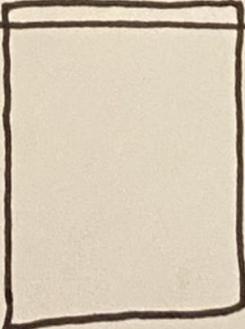
ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΕΝΤΕΛΟΣ
ΤΥΧΑΙΑ
ΕΑΝΑ

table of contents

Introduction **_3**
 Acknowledgments **_5**
 Creative Writing & Artwork **_6 - 67**

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΜ...
ΜΑΖ...
ΠΗΛ...

Introduction

In the realm of artistic expression and the written word, a transformative quest unfolded within the embrace of an inspiring Mediterranean summer in 2022. Nicosia, with its promise of boundless inspiration, played host to a diverse group of young persons hailing from the landscapes of Granada and the shores of Cyprus. It was here, amid the ancient stones and azure skies, that the Erasmus+ project *ARTiculate* set the stage for this creative journey.

ARTiculate - an alternative approach to participation in democratic life, ventured beyond the conventional, offering creative outlets that transcended the ordinary in order for participants to explore their own creativity. Guided by mentors, who were artists themselves, a chorus of voices emerged, weaving stories, crafting ceramics, and creating vivid images on the canvas of imagination.

Beyond their artistic endeavors, the workshops fostered connections that transcended borders. In the rich tapestry of cultures, that is Cyprus, participants nurtured their growth and self-awareness. It was an experience that left its mark, not only on their creative souls but on their understanding of the world. In November of 2022, the project's creative writing workshops transitioned to online workshops harnessing the power of technology, not only as a means of teaching but as a tool for sustainable change. Through the written word and the art of storytelling, young participants delved into the pressing issue of our time: the relentless march of climate change.

In the pages that follow, you will discover the literary works and artistic creations born of this transformative journey. They are the voices of a generation, inspired by Nicosia's summer embrace and guided by the principles of *ARTiculate* - an alternative approach for participation in democratic life. They are the testament to the power of creativity, empathy, and the indomitable spirit of youth.

Erato Ioannou
 Founder and Chair of the Board
 Room for Art

Acknowledgments

ARTiculate, would not have been possible without the unwavering support, dedication, and contributions of numerous individuals and organizations.

We extend our heartfelt gratitude to the University of Granada, our esteemed partner in this endeavor. Their commitment to fostering cultural exchange and collaboration has been instrumental.

We extend our thanks to the Centre of Byzantine, Modern Greek and Cypriot Studies of the University of Granada for their invaluable contribution. Their dedication to the preservation and promotion of cultural heritage, particularly in the Mediterranean region, has provided a profound backdrop for our artistic exploration.

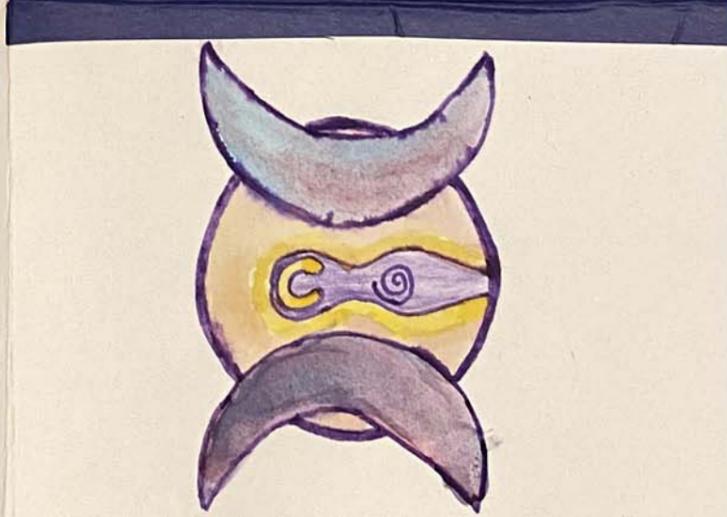
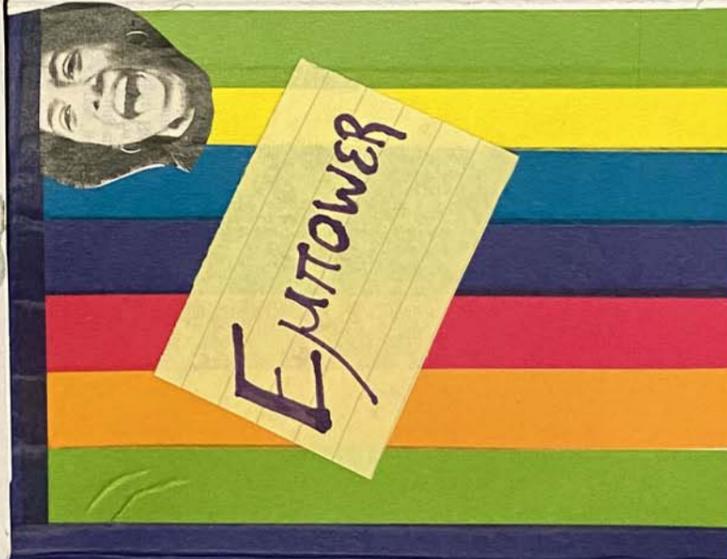
We express our deepest appreciation to our art mentors, whose guidance and inspiration breathed life into the creative endeavors of our participants. They have not only nurtured their artistic talents but also instilled in them a sense of purpose and empowerment.

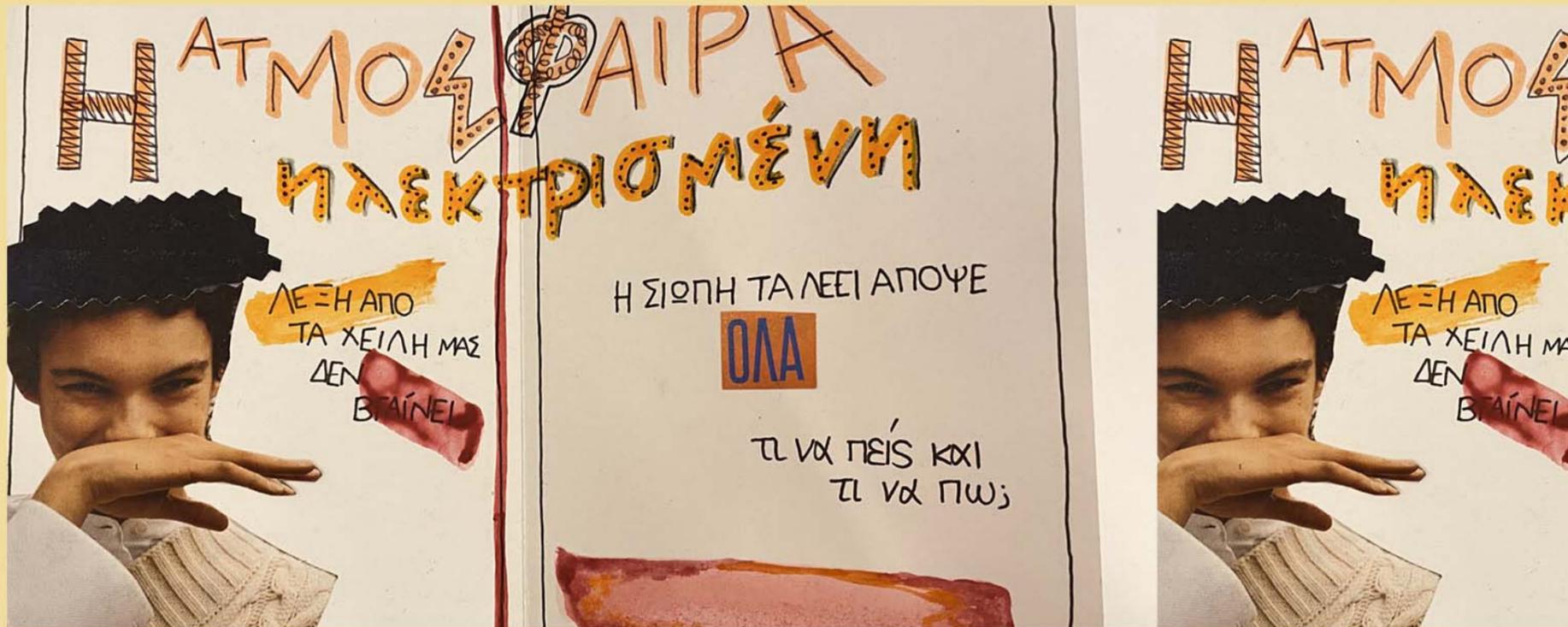
Our heartfelt thanks also extend to all Room for Art associates and volunteers who selflessly dedicated their time and energy to make this project and publication a reality. Their tireless efforts and commitment to the arts and the principles of democracy is a beacon of hope for the future.

We acknowledge the boundless creativity, passion, and dedication of our young participants. This book stands as a testament to their unwavering spirit and commitment to positive change. Their voices, both in literary work and art, resound as a powerful call to action and a source of inspiration for us all.

Finally, the project and this publication would not have been possible if it wasn't for the support of the Erasmus+ program of the European Union.

Together, we have embarked on a journey of self-discovery, creativity, and engagement with the world around us. As we turn the pages of this book, may we be reminded of the values of democracy, artistic expression, and a deep-seated commitment to addressing the challenges of our time.

Αρχίζω πόλεμο

Κίτρινες μιμόζες ανθίζουν
και στους δρόμους οι άνθρωποι
περνούν χωρίς έλεος,
Πού έχουμε φτάσει;
Πού είναι το όριο της κοινωνίας;
Ένα ασύνδετο σύνολο
και μια ζωή ανεξάρτητων μονάδων.
Πόσοι υποφέρουν σιωπηλά
και πόσοι παρακολουθούν με ενδιαφέρον;
Πρωτόκολλα, τυπικότητες, παραδόσεις,
ιεροσυλίες, διχόνοια, πειρασμοί.
Ο εγωισμός, το μπάσταρδο παιδί της νεωτερικότητας.
Καταστρέφει δημιουργώντας εχθρούς
και χωρίζοντας έθνη
αντί να αντέξει το μετωπικό χτύπημα του πεπρωμένου.
Ειρήνη, αρμονία και συνείδηση
ανεξάρτητες αρετές.
Δύσκολες έννοιες
επικαλύπτονται χωρίς διακοπή
σ' αυτή την κοινωνία.

I'm Starting a War

Yellow mimosas bloom
and in the streets people
pass by without mercy.
What have we come to?
Where is the limit of society?
A disconnected whole
and a life of independent units.
How many suffer in silence
and how many watch with interest?
Protocols, formalities, surrenders,
sacrilege, discord, temptations.
Ego, the bastard child of modernity.
It destroys by creating enemies
and dividing nations
instead of withstanding the frontal blow of its fate.
Peace, harmony and awareness
independent virtues.
Difficult concepts
overlap without interruption
in this society.

Empiezo una guerra

Las mimosas amarillas florecen
Y en las calles la gente
pasa sin piedad.
¿A dónde hemos llegado?
¿Dónde está el límite de la sociedad?
Un conjunto desconectado
Y una vida de unidades independientes.
¿Cuántos sufren silencio
Y cuántos observan con interés?
Protocolos, formalidades, rendiciones,
sacrilegios, discordias, tentaciones.
El ego, el hijo bastardo
de la modernidad.
Destruye creando enemigos
Y dividiendo naciones
en lugar de resistir el golpe frontal del destino.
La paz, la armonía y la conciencia
Son virtudes independientes.
Los conceptos difíciles
Se superponen sin interrupción
en esta sociedad.

Άργσες

Και εκεί ήταν. Με κοίταξε. Στο βλέμμα του είδα το κενό που παραμένει μετά την ευφορία. Το λευκό του έλαμπε και τονίζονταν περισσότερο από το φως του Άστρου. Το φτέρωμα του θα έπρεπε να με ζεστάνει, μα το μόνο που μου έδωσε ήταν το τίποτα. Είδα μόνο ό,τι απέμεινε απ' το νερό που κάποτε κυλούσε στον βάλτο της ζωής και της αγάπης, όπως η μαύρη αντίθεσή του, που δεν απολαμβάνει τον αιώνιο χορό και που για πολλοστή φορά εξαπατά τη Λήδα.

- Δεν σε περίμενα.
- Ποτέ δεν έφυγα.
- Δεν σε είδα τότε.
- Μετά τον θάνατο, σταματάς να βλέπεις μερικά πράγματα. Είναι η μοναξιά που σε ροκανίζει από μέσα. Ο χορός της ζωής τελείωσε επίσης, αγάπη.
- Τι προσπαθείς να μου πεις;
- Για κάνε μου τη χάρη ... απόλαυσε τους αγαπημένους σου και ζήσε τη ζωή σου όπως μια λίμνη, ήρεμη και γεμάτη ευτυχισμένες στιγμές.

You are Late

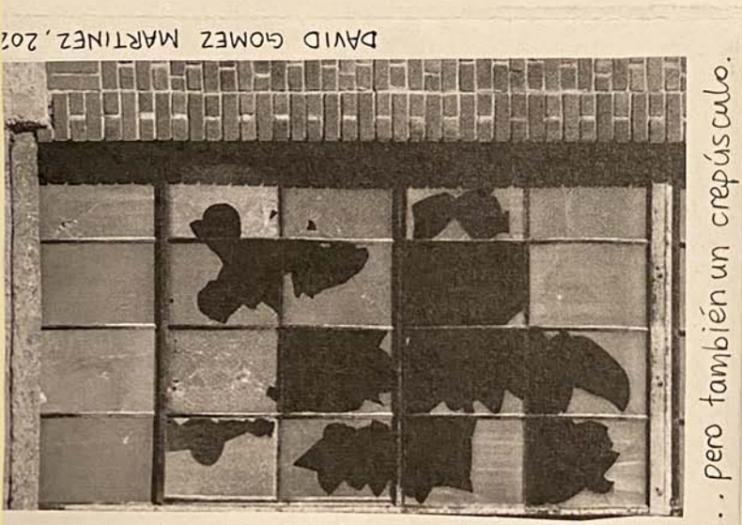
And there it was. It looked at me. In its gaze I saw the emptiness that remains after euphoria. Its whiteness shone and was accentuated more than the light of the Star. Its plumage was supposed to give me warmth, but all it gave me was nothing. I saw only the remnants of the water that one day flowed in the swamp of life and love, like its black contrast, not enjoying the eternal dance and deceiving Leda for the umpteenth time.

- I did not expect you.
- I have never left.
- I didn't see you then.
- After death, you stop seeing some things. It's loneliness that eats you up inside. The dance of life is over, my friend.
- What are you trying to tell me? What do you mean?
- Do me a favor and enjoy your loved ones and live your life like a lake, calm and full of happy moments.

Llegas tarde

Y ahí estaba. Me miró. En su Mirada vi el vacío que se queda después de la euforia. Su blancura brillaba y se acentuaba más que la luz de la Estrella. Su plumaje debía darme calor, pero lo único que me dio fue la nada. Sólo vi los restos del agua que un día fluyó en el pantano de la vida y el amor, como su negro contraste, sin disfrutar de la danza eterna y engañando a Leda por enésima vez.

- No teesperaba.
- Nunca me he ido.
- No te vi entonces.
- Después de la muerte, dejas de ver algunas cosas. Es la soledad la que te carcome por dentro. La danza de la vida también se acabó, amor.
- ¿Qué intentas decir me? ¿Qué me quieres decir?
- Hazme un favor y disfruta de tus seres queridos y haz que tú vida sea como un lago, tranquila y llena de momentos felices.

... Y, aunque queramos esconderlo, todo en esta vida se acaba...
... Y es que así es la vida.
... pero también un crepúsculo.
... todos tenemos un esplendor...

DAVID GOMEZ MARTINEZ, 2023

Σώπα

Προσπαθώντας να ξεφύγω από τις διαβολικές φωνές στο κεφάλι μου, βρήκα ένα μικρό μέρος στην οροφή του σπιτιού. Τίποτα εντυπωσιακό. Ένα μικρό δωμάτιο λίγων τετραγωνικών μέτρων. Επειδή ήμουν τόσο αποφασισμένος να μην ακούω την συνείδηση μου, δεν ήξερα πού είχα φτάσει. Ήταν σκοτάδι, και ήμουν μόνος με τις πιο σκοτεινές μου σκέψεις, που μου υπενθύμιζαν ξανά και ξανά ότι δεν ήμουν αρκετός. Οι φωνές γίνονταν όλο και όλο πιο δυνατές. Νόμιζα ότι ήταν η αγωνία που προκαλούσε η φαντασία μου, αλλά αποδείχθηκε ότι είναι κάτι πιο τρομακτικό από το αποτέλεσμα ενός διαταραγμένου μυαλού...

Be Quiet

Trying to escape the evil voices in my head, I found a small place on the roof of the house. Nothing impressive. A small room of a few square meters. Because I was so determined not to listen to my conscience, I didn't know where I ended up. It was dark, and I was alone with my darkest thoughts, reminding me over and over again that I wasn't enough. The voices were getting louder and louder. I thought it was the agony caused by my imagination, but it turned out to be something more frightening than the result of a disturbed mind...

Calla

Tratando de escapar de las voces malignas de mi cabeza, encontré un pequeño lugar en el tejado de la casa. Nada impresionante. Una pequeña habitación de unos pocos metros cuadrados. Como estaba tan decidido a no escuchar a mi conciencia, no sabía adónde había llegado. Estaba oscuro y a solas con mis pensamientos más oscuros, que me recordaban una y otravez que no era suficiente. Las voces eran cada vez más fuertes. Pensé que era la agonía causada por mi imaginación, pero resultó ser algo más aterrador que el resultado de una mente perturbada...

Η καθημερινότητά μας

Όλη μου τη ζωή έτρεχα στην εξοχή. Τώρα το μόνο που έβλεπα γύρω μου ήταν ένα εργοστάσιο της Coca-Cola, το οποίο ο δήμαρχος του χωριού μου αποφάσισε να εγκαταστήσει, αφού πρώτα έκοψε ένα δάσος. Γιατί να θέλω δέντρα, αφού έχω αναψυκτικό; Όπως έλεγε ένας μεγάλος φιλόσοφος του 18ου αιώνα: «Δεν έχουν οξυγόνο; Τότε ας πίνουν Coca-Cola!». Δεν θα μιλήσω για το πόσο έχει μειωθεί η ποιότητα ζωής στο χωριό. Θα σας πω μόνο ότι τα παιδιά έχουν αρχίσει να παίζουν με κουτιά αλουμινίου και οι άνθρωποι, όταν επιστρέφουν από το πλύσιμο των ρούχων στο ποτάμι, παραπονιούνται ότι τα πουκάμισά τους μυρίζουν γλυκό για μια εβδομάδα!

Our Everyday Life

All my life I was running in the fields. Now all I can see around me is a Coca-Cola factory, which the mayor of my town decided to install after cutting down a forest. Why would I want trees when I have soda? As a great 18th century philosopher once said: "Have they no oxygen? Then let them drink Coca-Cola!" I won't talk about how much the quality of life in the village has declined. I will only tell you that children have started playing with aluminum cans and people return from washing clothes in the river complaining that their shirts taste sweet for a week!

Nuestro día a día

Mi vida consistía en correr al aire libre. Lo único que veía a mi alrededor era una fábrica de Coca-Cola, que el alcalde de mi pueblo decidió inaugurar después de talar un bosque. ¿Para qué quiero árboles si tengo refrescos? Como dijo un gran filósofo del siglo XVIII: "¿No tienen oxígeno? ¡Pues que beban Coca-Cola!" No hablaré de lo mucho que ha empeorado la calidad de vida en el pueblo. Sólo les diré que los niños han empezado a jugar con latas de aluminio y que la gente vuelve de lavar la ropa en el río y se queja de que sus camisas huelen a dulce ¡durante toda la semana!

Κι όμως δεν τελειώνει

Θέλω να πιστεύω ότι οι άνθρωποι είναι οι συνθήκες που μας περιβάλλουν. Θα υπάρχει πάντα ο τρόπος με τον οποίο η φύση, η οποία από μόνη της είναι πολύ σοφή, μας συνοδεύει σε αυτές τις ευαισθησίες. Αυτή τη στιγμή μπορώ μόνο να πω ότι ξεκουράζομαι επιτέλους, καθισμένος σε ένα υδάτινο σώμα. Δεν μπορώ να πω αν είναι ποτάμι ή λίμνη. Το νερό του είναι γεμάτο λάσπη, γεγονός που το κάνει να μοιάζει σαν να είναι φτιαγμένο από αίμα. Στην ακτή, τα καλάμια λικνίζονται στον άνεμο. Εγώ, από την άλλη πλευρά, κάθομαι όρθιος και κοιτάζω τη θέα. Το φως του ήλιου πέφτει στο πρόσωπό μου, κάνοντας δύσκολο να δω την πραγματικότητα. Κρυώνω και καταλαβαίνω ότι δεν φταίει ο καιρός. Ένας κόσμος, που δεν ήξερα πριν σε γνωρίσω. Στο βάθος, βλέπω έναν λαγό να τρέχει μέσα στα καλάμια και να λασπώνεται. Ίσως έτσι νιώθω κι εγώ.

And Yet It Doesn't End

I like to think that people are the conditions that surround us. There will always be the way in which nature, which in itself is very wise, accompanies us in these sensibilities. Right now I can only say that I am finally resting, sitting in front of a body of water. I cannot tell if it is a river or a lake. Its water is full of mud, which makes it look like it is made of blood. On the shore, reeds sway in the wind. I, on the other hand, sit and stare at the view. The sunlight falls on my face, making it hard to see reality. I get cold and realize it's not the weather. The world that I didn't know of until I met you. In the distance, I see a rabbit running through the reeds and getting muddy. Maybe that's how I feel.

Y, sin embargo, no termina

Me gusta pensar que las personas somos las condiciones que nos rodean. Siempre existirá la forma en que la naturaleza, que en sí misma es muy sabia, nos acompañe en estas sensibilidades. Ahora mismo solo puedo decir que por fin estoy descansando, sentado a una masa de agua. No sabría decir si es un río o un lago. Su aguas están llenas de barro, lo que hace que parezca hecho de sangre. En la orilla, los juncos se mecen con el viento. Yo, en cambio, me siento erguido y contemplo el paisaje. La luz del sol me da en la cara y me cuesta ver la realidad. Tengo frío y me doy cuenta de que no es el tiempo. Un mundo, del cual no sabía antes de ti. A lo lejos, veo un conejo que corre entre los juncos y se embarra. Tal vez sea así como me siento.

PAULA
TORRES
AMADO

Η ζωή είναι χρώμα

Αλλά βλέπω ανθρώπους αποφασισμένους να δουν τα πάντα μαύρα ή άσπρα.
Να μας χωρίζουν για το χρώμα του δέρματος.

Με κοίταξε και είπε: *Πόσο όμορφο είναι το χέρι σου!*

Άνθρωποι που θέλουν να ενώσουν έναν κόσμο όπου όλα να είναι πιο όμορφα στο χρώμα.
Απλά πρέπει να κοιτάξετε ο ένας στα μάτια του άλλου
με αγάπη και συμπόνια, ανθρωπιά και χρώμα.
Τον κόσμο που κουβαλάει ο καθένας μέσα του,
ο καθένας με τις λύπες και τις χαρές του,
για να συνειδητοποιήσετε ότι
η ζωή μας προσφέρεται σε ποικιλία.

ΧΡΩΜΑ

Life is Color

But I see people determined to see everything in black or white.
Dividing us by the color of our skin.

He looked at me and said: *How beautiful your hand is!*

People want to unite a world where everything is more beautiful in color.
You just have to look into each other's eyes
full of love and compassion, humanity, and color.
The world that every one carries within themselves,
each with their sorrows and joys,
to realise that
life is offered in variety.

La vida es color

Pero veo gente empeñada a verlo todo en negro o blanco.
En dividirnos por el color de nuestra piel.

Me miró y me dijo: *¡Qué bonita es tu mano!*

Gente que quiere unir un mundo donde todo sea más bonito en color.
Solo hay que mirarse a los ojos
llenos de amor y compasión, de humanidad y de color.
El mundo que cada uno lleva dentro, cada
uno con sus penas y alegrías,
para dares cuenta de que
nuestras vidas se ofrecen en variedad.

Ειρήνη

Beatriz Irujo

**MOUNIR
JABUR
QUINTANA**

Κρύβομαι

Σε μία παραλία κρύβομαι
που κανείς δεν την γνωρίζει
εδώ όπου έχει πάντα ήλιο.
Με την παρέα της λευκής άμμου
και των κυμάτων της
ακούω μόνο τον ήχο
της θάλασσας και τον αφρό της.
Ωστόσο με το ελάχιστο φως
που διαπερνά τα σύννεφα
κοιτάζω καθώς σήμερα

β
ρ
έ
x
ει

Hidden

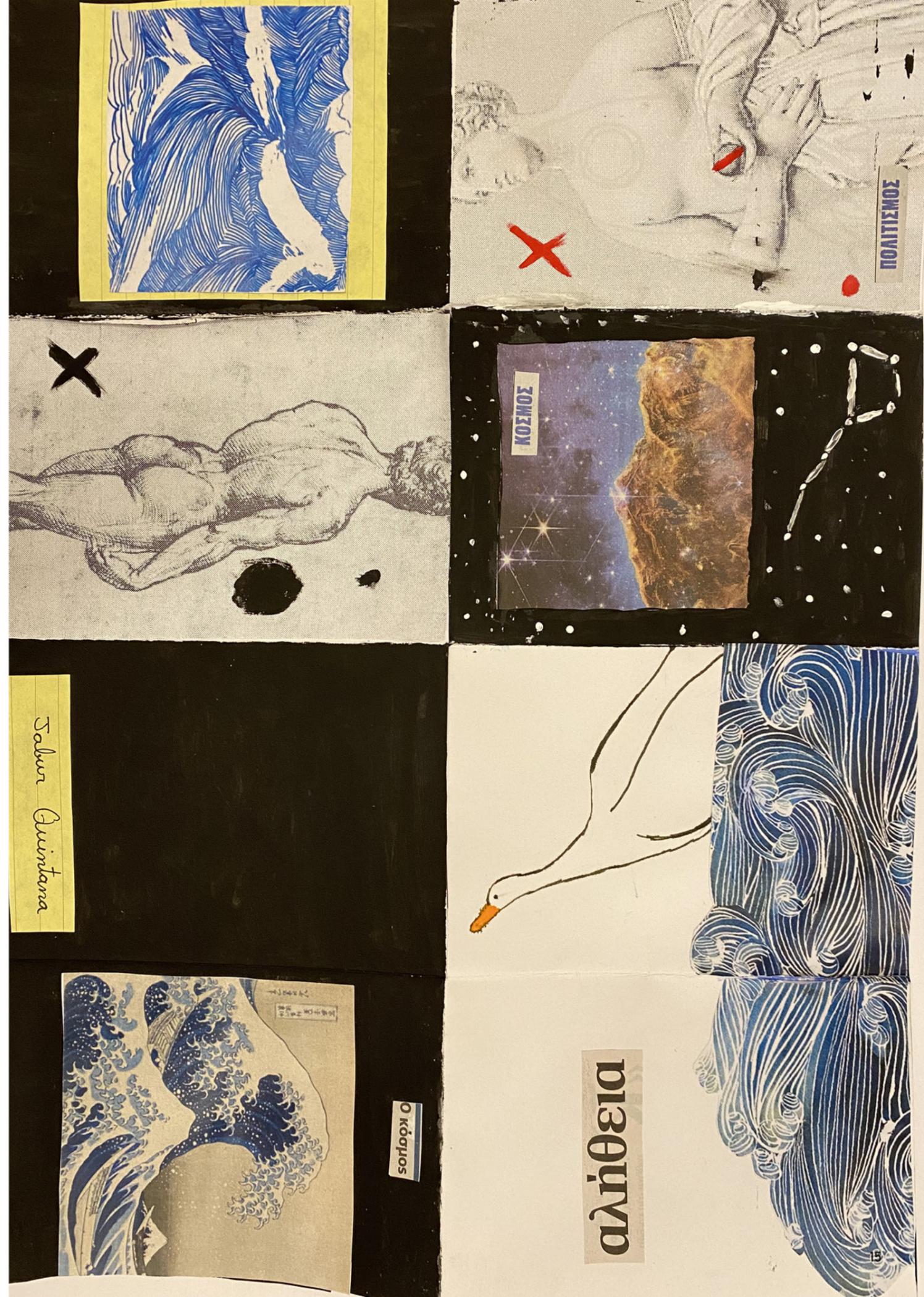
On a beach I hide
one that no one knows
where the sun always shines.
Accompanied by its white sand
and its waves
I only hear the sound
of the sea and its foam.
But, with the slightest light
that pierces the clouds
I observe how today

l
t
r
a
i
n
s

Escondido

En una playa escondido
una que nadie conoce
donde siempre hay sol.
Acompañado de su arena blanca
y de su oleaje
solo escucho el ruido
del mar y su espuma.
En cambio, con la mínima luz
que atraviesa las nubes
observo cómo hoy

ll
u
e
v
e

Γραμμές

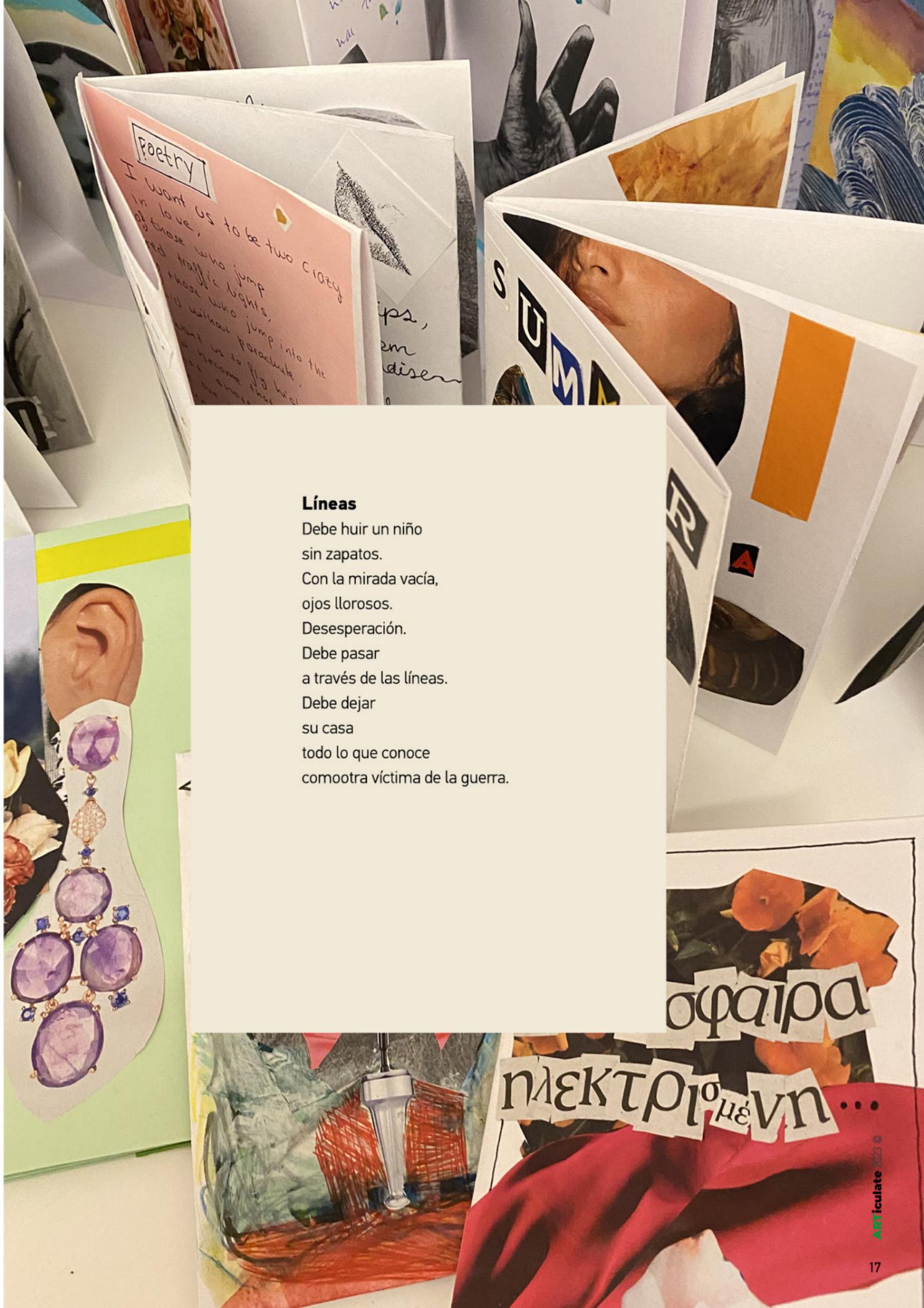
Ένα παιδί πρέπει να δραπετεύσει
χώρις παπούτσια.
Άδειο βλέμμα
μάτια κλαμμένα.
Απόγνωση.
Πρέπει να περάσει
από τις γραμμές.
Πρέπει να αφήσει
πίσω το σπίτι του
όλα όσα γνωρίζει
ως άλλο θύμα πολέμου.

Lines

A child must run away
without shoes.
With empty eyes,
teary eyes.
Desperation.
He must pass
through the lines.
He must leave
his home behind
everything he knows
as another victim of war.

Líneas

Debe huir un niño
sin zapatos.
Con la mirada vacía,
ojos llorosos.
Desesperación.
Debe pasar
a través de las líneas.
Debe dejar
su casa
todo lo que conoce
como otra víctima de la guerra.

Μαύρος Αετός

Έξω είναι καλοκαίρι. Ούτε ο καιρός μοιάζει με την διάθεση μου. Ξαφνικά, ένα χτύπημα στην πόρτα. Γιατί δεν με αφήνουν ήσυχη; Θέλω να ασχοληθώ με τα προβλήματα της καθημερινότητας αύριο. Αφήστε με να κολυμπήσω στην θλίψη μου σήμερα. Έστω μόνο για σήμερα. Η αλήθεια είναι πως δεν ήμουν συνηθισμένη σε ένα τέτοιο συναίσθημα, σε ένα τέτοιο κενό. Αλλά μετά το ατύχημα έπρεπε να το αντέξω. Δεν σκώνομαι.

Ξαναχτυπάει η πόρτα.

Σταματήστε να χτυπάτε!

Ο ήχος μου θυμίζει την συντριβή.

Γιατί σήμερα; Ελάτε αύριο.

Ακόμα ένα χτύπημα.

Αυτή τη φορά σκώνομαι. Φτάνω στην πόρτα, τεντώνω το χέρι, αλλά διστάζω. Είμαι

σίγουρη ότι θέλω να αντιμετωπίσω αυτό που βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πόρτας; Βάζω το χέρι στο πόμολο και το γυρίζω.

Ένας μαύρος αετός. Με μάτια πράσινα, μικρά. Μπορεί να με δει μέσα έξω. Ξέρει πως νιώθω. Μια οικειότητα, λες και είναι ένα κομμάτι του εαυτού μου. Ένα παλιό κομμάτι.

Γιατί ήρθε;

Για να μου θυμίσει πως ήμουν πριν;

Την εποχή που αυτός και εγώ ήμασταν ένα;

Τότε που η ζωή μου δεν ήταν διαχωρισμένη σε δύο εποχές: πριν και μετά το ατύχημα;

Ανοίγει τα φτερά του. Φαίνονται τόσο απαλά που ... αν μπορούσα, θα κοιμόμουν επάνω τους. Τόσο μεγάλα που θα μπορούσαν να κλείσουν έξω τον κόσμο. Τα ανεμίζει με ένταση προς το μέρος μου, σαν να θέλει να με φέρει πίσω ...πίσω στη πραγματικότητα. Και μετά δεν είναι ανάγκη να βγει φωνή από μέσα του. Ακούω τη φωνή του στο μυαλό μου.

«Είσαι ακόμη εδώ», μου λέει. «Ό,τι έγινε-έγινε, τελείωσε, πρέπει να προχωρήσεις».

Τα μάτια μου τσούζουν και νιώθω ένα τεράστιο κόμπο στον λαιμό μου. Δεν πρόκειται να κλάψω. Είμαι δυνατή. Δεν θα κλάψω.

«Πες κάτι. Οτιδήποτε». Μου μιλά στο μυαλό χωρίς κάποια έκφραση συγκεκριμένη.

Αλλά δεν θέλω να πω κάτι.

Αν πω κάτι θα κλάψω.

Δεν θα κλάψω! Είμαι δυνατή.

«Μίλα!!» φωνάζει ξαφνικά.

Πιστεύει ότι με το να μιλήσω θα νιώσω καλύτερα, αλλά ξέρω ότι δεν θα βοηθήσει. Η αλήθεια είναι ότι τον φοβάμαι. Φοβάμαι ότι αν δεν κάνω αυτό που λέει, θα με αρπάξει μετά νύχια και θα με πετάξει στο χώμα. Και τότε θα είναι όντως το τέλος.

Στέκομαι ίσια.

Ξεροκαταπίνω.

Και προσπαθώ.

Δεν έχω φωνή. Δεν το πιστεύω ότι την έχασα κι αυτήν.

Και τότε το πρώτο δάκρυ κυλάει.

Δεν είμαι πια δυνατή.

Black Eagle

It's summer outside. The weather is unlike my mood. Suddenly, there's a knock on the door. Why don't they just leave me alone? I want to deal with the problems of everyday life tomorrow. Let me swim in my grief today. If only for today. The truth is that I was not used to such a feeling, to such a void. But after the accident I had to endure it. I don't get up.

There is a knock on the door again.

Stop knocking!

The sound reminds me of the crash.

Why today? Come tomorrow.

Another knock.

This time I get up. I walk to the door, stretch out my hand, but hesitate. Am I sure I want to face what's on the other side of the door? I put my hand on the doorknob and turn it.

A black eagle. With eyes green and small. He can see me inside out. He knows how I feel. There is a closeness, as if he is part of me. An old part of me.

Why has he come?

To remind me of how I was before?

Of the time when he and I were one?

When my life was not divided into two eras: before and after the accident?

ÁNGELA
SÁNCHEZ
COTILLAS

Όνειρα

Οι δείκτες του ρολογιού δεν σταματούν. Αισθάνομαι παγιδευμένη στο παρόν, χωρίς εισιτήριο επιστροφής στο παρελθόν. Ω, το παρελθόν! Ταξίδια σ' εκείνα τα μέρη όπου έχω πάει και όπου δεν μπορώ να επιστρέψω. Ταξίδια σε κείνους τους ανθρώπους που ακόμα θυμάμαι και με τους οποίους μοιράστηκα τόσες καλές στιγμές. Δεν θα είναι ποτέ το ίδιο. Θα έχω μεγαλώσει και θα έχω αλλάξει. Οι άνθρωποι με τους οποίους μοιράστηκα όλες αυτές τις αναμνήσεις δεν θα είναι πλέον δίπλα μου. Τα μέρη θα μεταμορφωθούν, νέα καταστήματα θα ανοίξουν, τα κτίρια θα βαφτούν με νέα χρώματα και θα νιώθω ότι είναι διαφορετικά μέρη. Το παρελθόν δεν θα επιστρέψει, αλλά μπορώ να γυρίσω σε αυτό με το εισιτήριο του ονείρου. Αχ, πώς πιάστηκα στην παγίδα του κοντινού μέλλοντος και πόσο φοβάμαι το μακρινό!

Τι θα συμβεί; Θα είμαι ευτυχισμένη; Θα πραγματοποιηθούν τα όνειρά μου; Δεν μου αρέσει να περιμένω, απαιτεί υπομονή. Αλλά στα όνειρα δεν χρειάζεται να περιμένω, όλα είναι δυνατά, δεν υπάρχει *τώρα* ή *μετά*.

Αισθάνομαι φυλακισμένη στο στενό κελί του χρόνου, τιμωρημένη από τους δείκτες του ρολογιού. Η ελευθερία μου είναι να ονειρεύομαι.

Sueños

Las manecillas del reloj no se detienen. Me siento atrapada en el presente, sin billete de vuelta al pasado. ¡Oh, el pasado! Viajes a esos lugares en los que he estado y a los que no puedo volver. Viajes con esas personas que aún recuerdo y con las que compartí tantos buenos momentos. Nunca volverá a ser lo mismo. Habré crecido y cambiado. Las personas con las que compartí todos esos recuerdos ya no estarán a mi lado. Los lugares se transformarán, se abrirán nuevas tiendas, los edificios se pintarán de nuevos colores; sentiré que son lugares diferentes. El pasado nunca volverá, pero puedo regresar a él en mis sueños. Ay, cómo he caído en la trampa del futuro cercano y cómo temo el lejano.

¿Qué pasará? ¿Seré feliz? ¿Se harán realidad mis sueños? No me gusta esperar, requiere paciencia. Sin embargo, en los sueños no tengo que esperar, todo es posible, no hay ahora ni después.

Me siento una prisionera en la estrecha celda del tiempo, castigada por las agujas del reloj. Mi libertad es soñar.

Dreams

The hands on the clock never stop. I feel trapped in the present, without a return ticket to the past. Oh, the past! Trips to those places I've been to, but I can't go back to. Trips with those people I still remember and with whom I shared so many good times. It will never be the same again. I will have grown and changed. People with whom I shared all those memories will no longer be by my side. Places will be transformed, new shops will open, buildings will be painted in new colors; I will feel that they are different places. The past will never return, but I can return to it in my dreams. Oh! How I have fallen into the trap of the near future and how I fear the distant one!

What will happen? Will I be happy? Will my dreams come true? I don't like to wait, it requires patience. However, in dreams I don't have to wait, everything is possible, there is no now or later.

I feel like a prisoner in the narrow cell of time, punished by the hands of the clock. My freedom is to dream.

Hell
resides
on your
lips,
and yet I call them
paradise
— Because
a mouth had
never given
me
so many lives in
a single
kiss

CHAOTIC
communicate

WHAT I CAN DO.

'We
made a
mistake.'

ACCEPT THAT AND G

weren't sure they were equipped to deal
with what might come forward to th

Αγαπητοί πρόγονοι

Εξαιτίας σας δεν είμαστε καλά

τώρα.

Σας λένε ότι θέτετε σε κίνδυνο τη φύση και νομίζετε ότι έχετε χρόνο να

το διορθώσετε.

Δεν θα το κάνετε.

Τώρα δεν ξέρουμε τι είναι τα δέντρα.

Είναι σαν γοργόνες,

κάτι που

βλέπουμε μόνο στις ταινίες.

Είναι σαν τους δεινόσαυρους, κάτι που υπήρχε πριν από

πολύ καιρό αλλά

ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚ –

Ούτε ξέρουμε τι είναι το ποτάμι.

Όλα έχουν στερέψει εδώ και καιρό.

Θα μου άρεσε πολύ να μπορούσα να κολυμπώ σε κάποιο ποτάμι.

Και ξέρω τι σκέφτεστε... "Λοιπόν, δεν υπάρχουν ποτάμια, δεν πειράζει.

Μπορείτε πάντα να κολυπήσετε στη θάλασσα...".

Κανείς δεν θέλει να κολυπήσει στη θάλασσα.

Το νερό είναι μαύρο.

Υποθέτουμε ότι ο ουρανός είναι ακόμα γαλάζιος, αλλά δεν ξέρουμε, γιατί

ένα γκριζο σύννεφο

καλύπτει τα πάντα.

Μπλε;

Πράσινο;

Αυτό είναι το πρόβλημα: δεν υπάρχουν πλέον

χρώματα.

Είμαστε σίγουροι ότι, αν δούμε ένα ουράνιο τόξο μια μέρα, θα είναι σέπια

θα μετανιώσετε που ανταλλάξατε μια όμορφη βελανιδιά με ένα τσιμεντόλιθο.

Queridos antepasados

Por vuestra culpa no estamos bien

ahora.

Os dicen que estáis poniendo en peligro la naturaleza y pensáis que tenéis tiempo para

arreglarlo.

No lo haréis.

Ahora no sabemos qué son los árboles.

Son como sirenas,

algo que

solo vemos en las películas.

Son como los dinosaurios, algo que existió

hace muchísimo tiempo pero

DESAPARECIERO -

Ni siquiera sabemos lo que es un río.

Todos se secaron hace mucho tiempo.

Me encantaría poder nadar en un río.

Y sé lo que estás pensando. «Bueno, no hay ríos, no importa.

Siempre puedes nadar en el mar...».

Nadie quiere nadar en el mar.

Sus aguas son negras.

Suponemos que el cielo sigue siendo azul, pero no estamos seguros, porque

una nube gris

lo cubre todo.

¿Azul?

¿Verde?

Ese es el problema: ya no existen

los colores.

Estamos seguros de que si un día vemos un arco iris, será sepia.

Os arrepentiréis de haber cambiado un hermoso roble por un bloque de hormigón.

Dear ancestors

Because of you we are not well

now.

They tell you that you are endangering nature and you think you have time to

fix it.

You will not.

Now we don't know what trees are.

They are like mermaids,

something

we only see in the movies.

They are like dinosaurs, something that existed

a very long time ago but it

DISAPPEARE -

We don't even know what a river is.

They all dried up a long time ago.

I'd love to be able to swim in a river.

And I know what you're thinking. "Well, there are no rivers, it doesn't matter.

You can always swim in the sea...".

Nobody wants to swim in the sea.

Its waters are black.

We assume the sky is still blue, but we're not sure,

because a grey cloud

covers everything.

Blue?

Green?

That's the problem: there aren't any

colors.

We are sure that if one day we see a rainbow, it will be sepia.

You will regret having exchanged a beautiful oak tree for a concrete block.

Είμαι κρυμμένη...

Είμαι κρυμμένη στο ντουλάπι του δωματίου μου. Αλλά δεν είναι ένα οποιοδήποτε δωμάτιο, είναι το δωμάτιο που με είδε να μεγαλώνω. Αυτό το δωμάτιο είναι το άσυλο μου γιατί, παρόλο που έχω ζήσει σε άλλες πόλεις και, επομένως, σε άλλα δωμάτια, αυτό το δωμάτιο βρίσκεται στο σπίτι των γονιών μου, στο χωριό μου, και εδώ θα επιστρέφω πάντα.

Εδώ μέσα μυρίζει πολύ ωραία, σαν μαλακτικό, ίσως έχουν πλύνει τα ρούχα. Αναπνέω. Είναι σκοτεινά εδώ μέσα, δεν χρειάζεται να κλείσω τα μάτια. Είμαι μόνη, δεν έχω τίποτα μαζί μου. Ακούω προσεκτικά. Κανένας. Τίποτα. Α, μια χαρά! Ακούω τη σιωπή, την ηρεμία. Το χρειαζόμαστε.

Τον τελευταίο καιρό ο ρυθμός της ζωής με βαραίνει. Κάποιες εβδομάδες περνούν γρήγορα, άλλες μοιάζουν ατελείωτες. Όλη μέρα τρέχω από το ένα μέρος στο άλλο, εκπληρώνω τις υποχρεώσεις μου, τελειώνω την γεμάτη λίστα με τις δουλειές μου, πρέπει να στείλω πολλές εργασίες με την ίδια προθεσμία και δέχομαι ερεθίσματα από παντού. Κάποιοι μας αποκαλούν υπερδιεγερμένη γενιά. Γιατί είναι τόσο δύσκολο να βρω μια στιγμή ηρεμίας στις μέρες μας; Γιατί πρέπει να ψάχνω ένα μέρος να κρυφτώ για να βρω μια ήσυχη στιγμή;

Ξαφνικά ακούω έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Ένα ξυπνητήρι, το ξυπνητήρι του τηλεφώνου μου. Ένα ξυπνητήρι που μου θυμίζει ότι το διάλειμμα τελείωσε. Ανοίγω τον υπολογιστή μου και μπαίνω στο επόμενο μάθημα. Πληκτρολογώ «Καλησπέρα!»

Estoy escondida...

Estoy escondida en el armario de mi habitación. No es una habitación cualquiera, es la habitación que me vio crecer. Esta habitación es mi santuario porque, aunque he vivido en otras ciudades y por lo tanto en otras habitaciones, esta habitación está en la casa de mis padres, en mi pueblo, y aquí es donde siempre volveré.

Aquí dentro huele muy bien, como a suavizante, quizás hayan lavado la ropa. Respiro. Aquí está oscuro, no tengo que cerrar los ojos. Estoy sola, no tengo nada conmigo. Escucho atentamente. No hay nadie. No hay nada. Ah, ¡qué bien! Escucho el silencio, la calma. La necesitaba.

Últimamente el ritmo de vida me agobia. Algunas semanas pasan rápido, otras parecen interminables. Todo el día estoy corriendo de un sitio a otro, cumpliendo con mis obligaciones, terminando mi apretada lista de tareas pendientes, enviando múltiples trabajos con la misma fecha de entrega y recibiendo estímulos de todas partes. Algunos nos llaman la *generación sobreestimulada*. ¿Por qué es tan difícil encontrar un momento de paz hoy en día? ¿Por qué tengo que buscar un lugar donde esconderme para encontrar un momento de tranquilidad?

De repente oigo un ruido ensordecedor. Un despertador, el despertador de mi teléfono. Una alarma que me recuerda que el descanso ha terminado. Enciendo el ordenador y entro en la siguiente clase. Tecleo «¡Buenas tardes!»

I'm hiding...

I'm hiding in my bedroom's closet. It's not just any room, it's the room that saw me grow up. This room is my sanctuary because, although I have lived in other cities and therefore in other rooms, this room is in my parents' house, in my hometown, and this is where I will always come back to.

It smells so good in here, like fabric softener, maybe they've washed the clothes. I breathe. It's dark in here, I don't have to close my eyes. I'm alone, I have nothing with me. I listen carefully. There's no one here. There is nothing. Ah, how nice! I hear the silence, the calm. I needed it.

Lately the pace of life has been overwhelming. Some weeks go by too fast, others seem endless. All day long I'm running from one place to the next, fulfilling my obligations, finishing my busy to-do list, submitting multiple assignments with the same due date, and receiving stimuli from everywhere. Some call us the *overstimulated generation*. Why is it so hard to find a moment of peace these days? Why do I have to look for a place to hide to find a quiet moment?

Suddenly I hear a deafening sound. An alarm, the alarm on my phone. An alarm that reminds me that the break is over. I switch on the computer and enter the next class. I type in "Good evening!"

Ο Άνθρωπος στο εδώλιο

Σήμανε η ώρα για τη δίκη του ανθρώπου.
Μέσα σε νεκρική σιγή
ο κόκορας, ως δικαστής
παρέλαβε την ετυμηγορία των ενόρκων.
Του σκύλου, του κροκόδειλου, του αετού
του πρόβατου, της φάλαινας, της γάτας.
Εις θάνατον λοιπόν κατηγορούμενε
ανακοίνωσε
με το λειρί του ν' ανεμίζει λυπημένα.
Πρόδωσες, βλέπεις, την τιμή του περιβάλλοντος
αλλοιώνοντας ξεδιάντροπα τη ζυγαριά της φύσης.
Πέντε λεπτά σου μένουν άνθρωπε,
η τελευταία χάρη νομοτέλεια
μπορείς να έχεις στη στιγμή ό,τι επιθυμήσεις.»

Ένα λεπτό, σφύριξε ο δικηγόρος - Φίδι
χιλιάδες χρόνια με τις ίδιες τακτικές, τα ίδια χούγια.
Ένα πιστόλι ικετεύει ο πελάτης μου
οι ερινύες τον τυλίγουν σαν λουριά
μια σφαίρα απ' το χέρι του, έσχατο θέλημά του.
Μοιραίο λάθος. Πίστεψαν ακόμα μια φορά.
Κι ο άνθρωπος σημάδεψε σωστά.
Τον δικαστή, το ακροατήριο, τους ενόρκους.

Τι ζώα! απευθύνθηκε στο Φίδι - Εφιάλτη.
Το βράδυ θα δειπνήσουμε με κόκορα κρασάτο.

Human at the Stand

It was time for the human to face the court.
In deadly silence, the rooster, serving as judge,
awaited the jury's verdict.
Of the dog, the crocodile, the eagle,
the sheep, the whale, the cat.
To the gallows!
the rooster declared,
with his comb waving woefully.
You have betrayed the honor of nature,
shamelessly altering its balance.
You have five minutes left, human,
the final act of lawfulness,

you may have anything you desire in an instant.
One minute, the lawyer - snake hissed
with the same tactics, the same habits for centuries.
My client begs for a pistol
Erinyes are binding him like straps
a bullet from his hand, his final request.
A fatal error. They fell for it once again.
And the human aimed accurately.
The judge, the audience, the jurors.

What animals! He said to the snake.
Tonight, we dine with rooster in wine.

El humano en el estrado

Llegó la hora del juicio del humano.
En silencio sepulcral
el gallo, como juez
recibió el veredicto del jurado.
Del perro, del cocodrilo, de la ballena, del águila,
de la oveja, de la ballena y del gato.
¡A la horca!
Declaró el gallo,
ondeando triste su cresta.
Traicionaste el honor de la naturaleza,
alterando su equilibrio sin vergüenza,
Te quedan cinco minutos, humano,
el último deseo a la ley de la naturaleza,
tiendrás lo que desees en un instante.
Un minuto, siseó el abogado-serpiente, miles de años
con la misma táctica y los mismos hábitos .
«Una pistola», implora mi cliente,
las Erinias lo envuelven como cadenas,
una bala de su mano, su última voluntad.
Un fatal error. Creyeron otra vez más.
Y el humano apuntó preciso.
Al juez, a la audiencia, al jurado.
¡Qué animales! Le dijo a la serpiente traidora.
Esta noche cenamos gallo al vino.

Μετασεισμός

Απ' ότι φαίνεται
νέος φονικός μετασεισμός
πλήττει την ανθρωπότητα.
Κωδικός: Γυναικοκτονία.
Δικλίδα ανασφάλειας
δαιμονισμένος διακόπτης
εκτινάσσει στο μέγιστο τα ρίχτερ.
Ανατριχίλα απ' άκρου εις άκρον
της επιστημονικής κοινότητας.
Οι σεισμολόγοι
ανίκανοι να προβλέψουν
το επόμενο χτύπημα.
Οι δημοσιογράφοι μοιράζουν
καραμέλες βουτύρου.
Επείγουσα ενημέρωση.
Συμβαίνει καθημερινά
τοπική ώρα μηδέν
σε εστιακό βάθος χειριστικών χιλιομέτρων.
Επίκεντρο η γυναίκα.
Έκκληση:
Δημιουργήστε *χθες*
νέα κλίμακα.

Aftershock

From what it seems
a new lethal aftershock
strikes humanity.
Code name: Femicide.
Measure of insecurity
a possessed switch
skyrockets the Richter to the max.
Chills from head to toe
of the entire scientific community.
Seismologists
incapable to forecast
the next blow.
Journalists deliver
butterscotch candy.
Breaking news.
It occurs daily
at zero hour
at a depth of manipulative kilometers.
Women at the epicenter.
A plea:
Create *yesterday*
a new scale.

Sacudida

Según parece
una nueva letal réplica del terremoto
golpea la humanidad.
Código: feminicidio.
Válvula de inseguridad
interruptor poseído
dispara al máximo el Richter.
Escalofríos de pies a cabeza
de toda la comunidad científica.
Sismólogos
incapaces de prever
la siguiente estocada.
Los periodistas reparten
caramelos de mantequilla.
Últimas noticias.
Ocurre a diario
a la hora local cero
a una profundidad de manipuladores kilómetros.
El epicentro las mujeres.
Petición:
crear ayer
una nueva escala.

Τετ-α-τετ

Ισόβια σπασμένα προ πολλού.
Οι φυλακές φιλόξενες πολυτελείς σουίτες.
Ονειρεμένες κάστες διοικούν
εν μέσω καθολικών αντιδράσεων
διοχετεύουν κροκοδείλια δάκρυα
ποτίζοντας γλυκόξινη χολή
την ολομέλεια.
Στις κηδείες ρουφάνε κοιλιές
στις εκλογές προσέρχονται
κραδαίνοντας
προβλέψεις στοιχημάτων
και προκάτ δημοσκοπήσεις.
Η πολιτεία δηλώνει επίσημα
πως δύο τρένα
ομολογούν ανομήματα
τετ-α-τετ.

Tête-à-tête

Lifetime sentences have been long since broken.
The prisons are welcoming luxury suites.
Dream castes rule
amidst universal opposition
channeling crocodile tears
drenching sweet and sour bile
the plenum.
At funerals they suck their bellies
they turn up at elections
brandishing
betting predictions
and advance polls.
The state officially declares
that two trains
confess (to) wrongdoing(s)
tête-à-tête.

Tête-à-tête

Las cadenas perpetuas hace tiempo que se han roto.
Las cárceles son acogedoras y suntuosas suites.
Las castas de ensueño gobiernan
En medio de la oposición universal
encauzan lágrimas de cocodrilo
empapando con bilis dulce
la asamblea plenaria.
En los funerales chupan sus barrigas
se presentan a las elecciones
agitando
pronósticos de apuesta
y amañados sondeos.
Declara el estado de manera oficial
que dos trenes
delitos confiesan
tête-à-tête.

**MIGUEL
CASTRO
RUBIÑO**

Τότε και τώρα

Πάντα, από μικρός, ήμουν διαφορετικός. Διαφορετικός λόγω του σώματός μου. Επειδή ήμουν πάντα χοντρός. Αυτό μου δημιούργησε πολλά προβλήματα, όπως ο εκφοβισμός στο σχολείο. Τα μικρά παιδιά δεν έχουν κανένα φίλτρο και απορροφούν τα πάντα. Ωστόσο, δεν είναι όλα όσα μαθαίνουν καλά. Καθώς ήμουν χοντρός, τα σκληρά παιδιά γελοούσαν μαζί μου λέγοντας: "Είσαι πολύ χοντρός" ή "είσαι φάλαινα!".

Δεν μπορούσα παρά να νιώσω απαίσια γι' αυτά τα σχόλια, τα οποία αν και ήταν αληθινά, ήταν πολύ οδυνηρά. Οι δάσκαλοι εκείνη την εποχή δεν έκαναν τίποτα.

Θυμάμαι ότι μια μέρα με κορόιδεψαν και απάντησα με βία. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα ένα μείγμα άσχημων συναισθημάτων όπως οργή και θυμό. Φοβόμουν. Πήγαινα στο σπίτι κλαίγοντας, γιατί ήταν ένα κάτι που επαναλαμβανόταν.

«Μην κλαις λουλούδι μου. Κανείς δεν μπορεί ποτέ να επισκιάσει αυτό που είσαι!» μου έλεγε η μητέρα μου, αλλά εγώ ήμουν συντετριμμένος μέσα μου.

Η μητέρα μου με προστάτευε πάντα με κάθε τρόπο και της είμαι ευγνώμων. Ήταν πάντα ένα σπουδαίο πρότυπο προς μίμηση. Είναι μια πολύ καλή και ευγενική γυναίκα, αλλά και αυτή κατέρρευε όταν της έλεγα αυτά τα πράγματα. Αν και στη μητέρα μου εμπιστευόμουν τα πάντα, συχνά πήγαινα στο δωμάτιό μου να κλάψω μόνος μου για να μην την ανησυχήσω. Τώρα, με τον καιρό, καταλαβαίνω ότι παρόλο που μερικές φορές δεν της έλεγα όσα μου είχαν πει, αυτή τα ήξερε.

Με τον καιρό κατάλαβα ότι οι άνθρωποι δεν είναι τόσο καλοί όσο φαίνονται και ότι υπάρχουν σκληροί και κακοί άνθρωποι στον κόσμο. Γι' αυτό τώρα προσπαθώ να περιβάλλω τον εαυτό μου με ανθρώπους που με αγαπούν και με στηρίζουν. Άλλωστε, τώρα αστειεύομαι ακόμα και με το βάρος μου, γιατί πλέον το έχω ξεπεράσει. Γι' αυτό χρησιμοποίησα τη λέξη "χοντρός", για να δείξω ότι δεν με ενοχλεί πλέον, επειδή δεν φοβάμαι πια.

Then and Now

Since I was a child, I was always different. Different because of my body. Because I was always fat. This led to many problems, such as bullying at school. Small children have no filter and they absorb a lot of things. However, not everything they learn is good. Because I was fat, kids would make fun of me saying: "You're too fat" or "you're a whale."

I couldn't help but feel terrible about these comments which, although true and stating the obvious, they were very hurtful. The teachers at the time did nothing.

I remember one day they made fun of me and I responded with violence. At that moment I felt a mixture of awful emotions like rage, anger. I was afraid. I walked home crying as it was a repeated occurrence.

"Don't cry my rose. No one can ever overshadow who you are!" my mother used to tell me, but I was broken inside.

My mother always protected me in every way and I am very grateful to her. She has always been a great role-model. She is a very kind and gentle woman, but she would also break down when I told her these things. Although my mother was my confidant, I often went to my room to cry alone so as not to worry her. Now, with time, I realise that, although sometimes I didn't tell her what I had been told, she knew.

Over time I have come to realise that people are not as good as they seem and that there are cruel and evil people in the world. So now I try to surround myself with people who love and support me. I even joke about my weight now, because I'm over it.

That's why I've used the word "fat" to indicate that it doesn't affect me anymore, because I'm not afraid. I'm not afraid anymore.

Αρεταίος Κιζιρίδης

Entonces y ahora

Siempre, desde pequeño, fui diferente. Diferente por mi cuerpo. Porque siempre fui gordo. Esto me acarreó muchos problemas, como el acoso en el colegio. Los niños pequeños no tienen filtro y se empapan de todo. Sin embargo, no todo lo que aprenden es bueno. Como estaba gordo, los niños se reían de mí diciendo: "estás muy gordo" o "eres una ballena!"

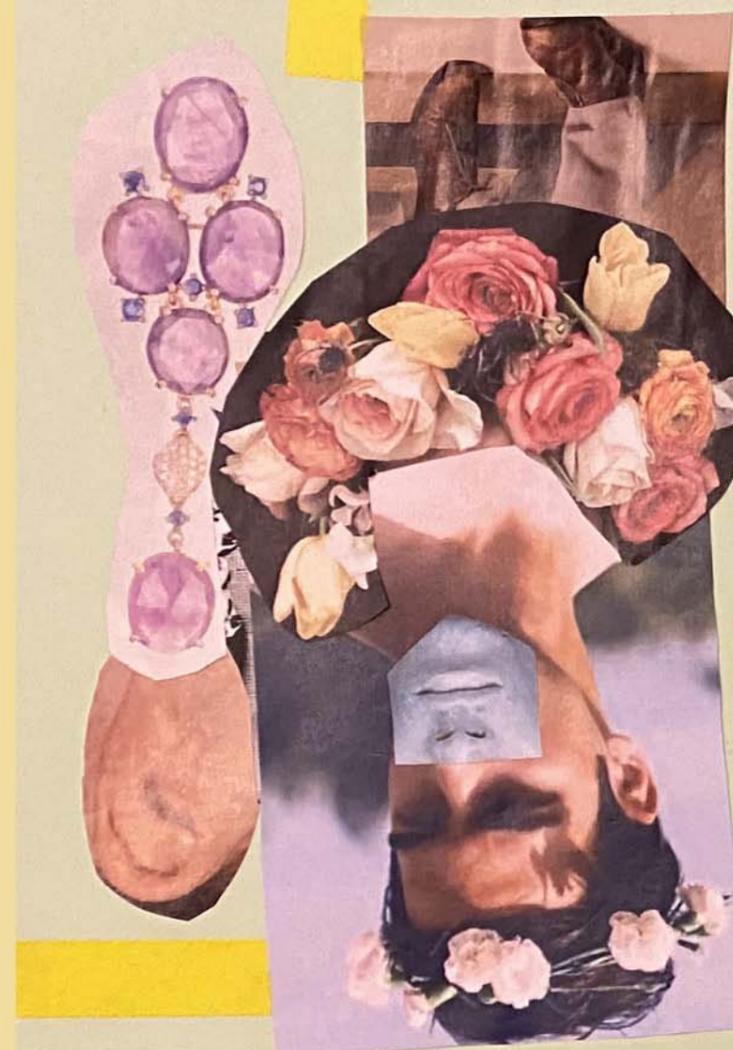
No podía evitar sentirme fatal por estos comentarios que, aunque eran ciertos, eran muy hirientes. Los profesores de entonces no hacían nada.

Recuerdo que un día se burlaron de mí y respondí con violencia. En ese momento sentí una mezcla de malas emociones como rabia, ira, enfado. Tenía miedo. Caminaba a casa llorando ya que era un suceso repetido.

"No llores mi rosa. ¡Nadie podrá nunca eclipsar lo que eres!" me decía mi madre, pero yo estaba destrozado por dentro.

Mi madre siempre me protegió en todos los sentidos y le estoy muy agradecido. Siempre ha sido un gran modelo a seguir, es una mujer muy amable y gentil, pero también se derrumbaba cuando le contaba estas cosas. Aunque mi madre era mi confidente, a menudo me iba a mi habitación a llorar solo para no preocuparla... Ahora, con el tiempo, me doy cuenta de que, aunque a veces no le contaba lo que me habían dicho, ella lo sabía.

Con el tiempo he llegado a comprender que la gente no es tan buena como parece y que hay personas crueles y malvadas en el mundo. Por eso ahora intento rodearme de gente que me quiere y me apoya. Además, ahora hasta bromeo con mi peso, porque ya lo he superado. Por eso he utilizado la palabra "gordo" para indicar que ya no me afecta, porque ya no tengo miedo.

Aprender Miché

Γκρίζος λύκος

Ο γκρίζος λύκος είναι ξανά έξω από την πόρτα μου.

«Άνοιξε μου» λέει ψιθυριστά.

«Σε παρακαλώ φύγε. Λυπήσουμε και φύγε!» απαντώ με την ελπίδα πως απλά θα εξαφανιστεί.

«Μα εσύ είσαι η αιτία της επίσκεψής μου· Με διώχνεις; Λυπάμαι μικρή μου αλλά δεν πάει έτσι και το ξέρεις ήδη από τις συναντήσεις μας στο παρελθόν. Άνοιξε λοιπόν. Ξέρεις πως όσο με αγνοείς τόσο μεγαλύτερος και δυνατότερος θα γίνομαι».

Μιλά, όχι πλέον ψιθυριστά, αλλά γρυλίζοντας και βγάζοντας τους πιο απόκοσμους ήχους.

Υποκύπτω. Το ξέρω καλά πως όσο πιο σύντομα αποδεχτώ την παρουσία του τόσο πιο σύντομα θα τον αντιμετωπίσω και θα τον πετάξω έξω για ακόμα μια φορά. Μαζεύω όλο το θάρρος και τη δύναμη που μπορώ να βρω μέσα μου μια τέτοια ώρα ... και ξεκλειδώνω την πόρτα.

Κρύος αέρας πλημμυρίζει το δωμάτιο. Η ψυχή μου παγώνει και η ανάσα κόβεται όπως κάθε άλλη φορά στη θέα του κτήνους που με καρφώνει με βλέμμα που στάζει λάβα. Τα γόνατά μου λυγίζουν και οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν.

Πριν το καταλάβω έχει ήδη ορμήξει επάνω μου. Δεν αντιστέκομαι. Γιατί; Όχι γιατί δεν μπορώ, αλλά γιατί δεν θέλω! Γιατί δεν αξίζει. Δεν αξίζει να αποφεύγεις το αναπόφευκτο. Να αγνοείς αυτό που ήδη υπάρχει.

Παραδομένη, νιώθω δόντια να μου σκίζουν την ψυχή και νύχια να διαμελίζουν κάθε κομμάτι του μου. Περιμένοντας να τελειώσει το μαρτύριο δάκρυα κυλούν από τα μάτια. Μα δεν είναι ούτε δάκρυα θλίψης ούτε δάκρυα χαράς. Είναι δάκρυα ελπίδας. Ακολουθεί η ίαση. Κάτι που σημαίνει πως οι πληγές που μου δημιούργησε το κτήνος θα επουλωθούν και θα μετατραπούν εν τέλει σε σημάδια. Σημάδια αθέατα αλλά απολύτως υπαρκτά. Χαραγμένα για πάντα στη ψυχή μου, ως απόδειξη της μάχης που έδωσα και νίκησα.

Καθώς τα λεπτά γίνονται ώρες και οι ώρες γίνονται μέρες ο λύκος φαντάζει όλο και μικρότερος, λιγότερο τρομακτικός και τα κάποτε αιχμηρά του νύχια έχουν πλέον την αίσθηση ξερών φύλλων. Εγώ πλέον νιώθω δυνατότερη από ποτέ, έτοιμη να αντιμετωπίσω ο,τιδήποτε σταθεί στον δρόμο μου. Είναι λες και όλη η δύναμη του διοχετεύτηκε σε εμένα.

Αποδυναμωμένος και με τη λάβα στα μάτια του να έχει πλέον σβήσει κινείται επιτέλους προς την πόρτα. Πριν την κλείσει όμως πίσω του στρέφει μια τελευταία φορά το βλέμμα του στο δικό μου και ψιθυρίζει κάτι...

«Θα τα ξαναπούμε ... μικρή μου».

«Για όσο υπάρχει ζωή... Λύκε».

Gray Wolf

The gray wolf is outside my door again.

"Open up," he whispers.

"Please leave me alone. Have mercy on me and go away!" I reply, hoping he'll just disappear.

"But *you* are the reason for my visit. You're driving me away? I'm sorry, my dear, but it doesn't work that way, and you already know that from our past encounters. So open up. You know that the more you ignore me, the bigger and stronger I will become."

He speaks, no longer in a whisper, but growling and making the most unearthly sounds.

I give in. I know well that the sooner I accept his presence, the sooner I'll be able to face him and throw him out once again. I gather all the courage and strength I can find within me at such a time... and I unlock the door.

Cold air floods the room. My soul freezes. I catch my breath, just like every other time at the sight of the beast that pins me with a gaze dripping with lava. My knees buckle and my strength deserts me.

Before I know it, he has already attacked me. I don't resist. Why? Not because I can't, but because I don't want to! Because it's not worth it. It's not worth avoiding the inevitable –to ignore what is already there.

Surrendered, I feel teeth tearing my soul apart and claws shredding every part of me. Waiting for the agony to end, tears roll down from my eyes. But they are neither tears of sorrow nor tears of joy. They are tears of hope. Healing follows. Something that means the wounds caused by the beast will be healed and ultimately transform into scars. Invisible scars but absolutely real. Forever engraved in my soul, as proof of the battle I fought and won.

As minutes turn into hours and hours turn into days, the wolf seems smaller and less frightening, and its once sharp claws now feel like dry leaves. I now feel stronger than ever, ready to face whatever stands in my way. It's as if all his power has been channeled into me.

Weakened and with the lava in its eyes now extinguished, he finally moves towards the door. But before closing it behind him, he looks at me one last time and whispers something...

"We'll meet again... my little one."

"As long as there is life... Wolf."

Για να καθαρίσεις, πρέπει πρώτα να λερωθείς

Κάθομαι στον καναπέ του σαλονιού. Αν και είναι ακόμα απόγευμα, δεν υπάρχει πολύ φως. Ανάβω τη λάμπα. Βρέχει ελαφρά. Το παράθυρο τραντάζεται στιγμιαία. Αναμφίβολα η ημέρα δεν είναι καλή, ούτε έξω ούτε μέσα μου.

Ξαφνικά, ακούω κάτι στην πόρτα. Κοιτάζω έξω από το παράθυρο της κουζίνας και αναγνωρίζω το ζώο που βλέπω. Είναι η πολική αρκούδα, που την ξέρω από παλιά. Την θυμάμαι από την πρώτη νύχτα που κοιμήθηκα μόνη μου σε αυτό το σπίτι. Θυμάμαι πως δεν μπορούσα να νιώσω πιο μόνη τόσο μακριά από τους αγαπημένους μου. Ίσως ήρθε, επειδή αισθάνεται κι αυτή μοναξιά εκεί που ζει. Η αλήθεια είναι ότι δεν είναι πολύ ευχάριστο να είμαι μαζί της για μεγάλο χρονικό διάστημα, επειδή είναι πολύ μεγάλη, έχει αιχμηρά νύχια και δεν καθαρίζεται πολύ.

Όμως, η αλήθεια είναι πως όταν έφυγε, ένιωσα τόσο ανανεωμένη και πολύ πιο δυνατή από πριν. Και τώρα χτυπά ξανά την πόρτα μου, την τελευταία ημέρα που μένω σε αυτό το σπίτι. Τώρα που νιώθω όπως ένιωθα τότε. Αυτή είναι βρεγμένη και βρώμικη, επειδή ήρθε από το δάσος που είναι απέναντι απ' το σπίτι μου. Όμως τα μάτια της λάμπουν σαν δύο πυγολαμπίδες στο σκοτάδι.

Ήταν η προσωποποίηση του πόνου – ένας πόνος τόσο αγνός και ταυτόχρονα τόσο ενοχλητικός.

«Άνοιξέ μου την πόρτα!»

«Γιατί πρέπει να το κάνω αυτό;»

«Ξέρεις γιατί. Έρχομαι μόνο, όταν με χρειάζεσαι.»

«Μα θα λερώσεις το σπίτι μου! Και μόλις καθάρισα.»

«Έτσι είναι η ζωή. Και εγώ έρχομαι από μακριά μέσα στη βροχή μόνο, για να σε βοηθήσω. Ξέρω πως δεν είμαι πολύ αρεστή. Αλλά θα σε βοηθήσω, πιστεύε με! Όταν φύγω, θα είσαι καλύτερα από τώρα.»

«Έλα, κάνει κρύο.»

Τελικά είχε δίκιο. Και έμαθα πως, για να καθαρίσεις, πρέπει να λερωθείς. Πού και πού χρειάζεται να σταματήσουμε λίγο και να νιώσουμε τον πόνο, για να συνεχίσουμε πιο δυνατά.

To Get Clean, You Must First Get Dirty

I sit on the couch in the living room. Although it is still afternoon, there isn't much light. I turn on the lamp. It rains lightly. The window shakes from time to time. Undoubtedly, the day is not very good, neither outside nor inside me.

Suddenly, I hear something at the door. I look out the kitchen window and recognize the animal I see. It's the polar bear I once knew. I remember her from the first night I slept alone in this house. So far away from my loved ones. Maybe she has come because she also feels lonely where she lives. The truth is that I do not find it very pleasant to be with her for a long period of time, because she is very big, she has sharp claws and she does not wash much.

And now she is knocking on my door again – on my last day in this house. Now that I feel the way I felt then. She is all wet and a little dirty, because she came from the forest. Yet her eyes shine like two fireflies in the dark.

It was pain --so pure and at the same time so infuriating.

"Open the door for me!"

"Why would I?"

"You know why. I only come when you need me."

"But you're going to mess up my house, and I've just cleaned it."

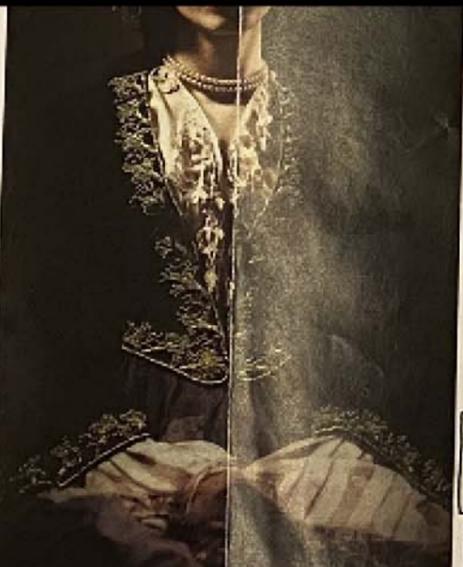
"That's life. And I come from far away in the rain just to help you. I'll help you, trust me! When I leave you will feel much better than you do now."

"All right, come in, it's cold."

As it turns out, she was right. And I learned that to get clean, you must first get dirty. From time to time it is necessary that we stop for a moment and feel the pain to continue with more strength.

ΕΝΤΕΛΟΣ
ΤΥΧΑΙΑ
ΞΑΝΑ
ΜΑΤΟΣΑΜΕ

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΛΙΑ
ΜΑΖ ΠΛΗΓΗ

αμνηχανία...

να μ'αγαπάς...
να σ'αγαπώ...

Η
ατμόσφαιρα
ηλεκτρισμένη...

Para limpiar, primero tienes que ensuciar

Me siento en el sofá del salón. Aunque todavía es por la tarde, no hay mucha luz. Enciendo la lámpara. Llueve ligeramente. La ventana se agita de vez en cuando. Definitivamente el día no estaba siendo muy bueno, ni fuera ni dentro de mí.

De repente, escucho algo en la puerta. Me asomo por la ventana de la cocina y reconozco al animal que veo. Es el oso polar que conocía de antes. Lo recuerdo de la primera noche que dormí sola en esta casa, me acuerdo de que no podía sentirme más sola, tan lejos de mis seres queridos. Tal vez ha venido porque también se siente solo allá donde vive. Lo cierto es que no me resulta muy agradable estar con él durante un largo periodo de tiempo, porque es muy grande, tiene unas garras afiladas y no se lava mucho, sin embargo, la verdad es que, cuando se fue, me sentí renovada y mucho más fuerte que antes.

Y ahora llama a mi puerta de nuevo, el último día que voy a vivir en esta casa. Ahora que me siento como me sentía en aquel momento. Está mojado y un poco sucio, porque venía del bosque que hay frente a mi casa, aun así sus ojos brillaban como dos luciérnagas en la oscuridad. Era el dolor personificado, tan puro y a la vez tan molesto.

“¡Ábreme la puerta!”

“¿Por qué iba a hacerlo?”

“Sabes porqué. Solo vengo cuando me necesitas.”

“¡Pero me vas a ensuciar la casa!, y acabo de limpiarla.”

“Así es la vida. Y yo vengo de muy lejos bajo la lluvia solo para ayudarte. Se que no soy muy agradable, pero te ayudaré, ¡Créeme! Cuando me vaya te sentirás mucho mejor que ahora.”

“Anda, venga, hace frío.”

Al final resulta que él tenía razón. Y aprendí que antes de limpiar hay que ensuciar, porque de vez en cuando es necesario que nos paremos un momento y sintamos el dolor para continuar con más fuerza.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Μερικές φορές, όταν νιώθω μοναξιά, κοιτάζω τις φωτογραφίες που φύλαξε η γιαγιά μου, αυτές που ήταν της προγιαγιάς της. Σε αυτές βλέπω τα τοπία από διάφορα μέρη του κόσμου. Υπήρχαν δάση, βουνά, ποτάμια, θάλασσες... Δεν ξέρω πώς μπόρεσαν να χαλάσουν τόσο ομορφιά.

Μερικές φορές, η γιαγιά μου λέει ότι πριν από εκατομμύρια χρόνια οι άνθρωποι ήταν μέρος της φύσης, όπως και τα άλλα ζώα. Δεν μπορώ ούτε να φανταστώ πώς άλλαξε αυτό, γιατί τώρα είναι το αντίθετο. Είναι λες και ο άνθρωπος αγωνίζεται ενάντια στη φύση. Τώρα, η φύση μας ανταποδίδει όλα όσα της κάνουμε. Δεν μπορούμε να πιούμε το νερό των ποταμών ή να φάμε οτιδήποτε δεν είναι συνθετικό. Οι άνθρωποι νομίζουν ότι μπορούν να εφεύρουν τα πάντα, αλλά η φύση δεν μπορεί να αντιγραφεί.

Μερικοί πλούσιοι άνθρωποι έφυγαν για τις αποικίες του Άρη, αλλά οι υπόλοιποι μείναμε σε αυτόν τον πλανήτη χωρίς πόρους, πεθαίνοντας από τη δίψα, την πείνα και τις φυσικές καταστροφές. Δεν έχει απομείνει πλέον ούτε ένα δέντρο έξω από το εργαστήριο, ούτε μια σταγόνα νερού που να μην είναι μολυσμένη. Όλες οι χημικές ουσίες, που λαμβάνουμε, προκαλούν πολλές ασθένειες και δεν ξέρουμε πια πού να θάψουμε τους νεκρούς.

Αν μπορούσα να μιλήσω με τον κόσμο του 2022, θα ρωτούσα πώς και δεν ήξεραν ότι η ευημερία της Γης είναι η ευημερία μας. Τώρα οι θάλασσες έχουν απλωθεί και πολλές πόλεις, ακόμα και χώρες ολόκληρες έχουν εξαφανιστεί. Δεν καταλαβαίνω τους ανθρώπους! Δεν θέλω να ζήσω σ' αυτόν τον κόσμο, τον γεμάτο λύπη, μίσος και εγωισμό.

Θέλω να καθίσω με τη μητέρα μου, την πεθύμψα. Θυμάμαι ακόμη όταν την παρέσυρε εκείνη η τρομερή πλημμύρα που σάρωσε το σπίτι μας και όλη την πόλη.

Σίγουρα οι άνθρωποι του 2022 πίστευαν ότι τίποτα δεν θα τους συνέβαινε, αλλά εγώ πιστεύω στη μετενσάρκωση και ελπίζω κι αυτοί επίσης να ζήσουν τις συνέπειες των πράξεων τους.

Dear Diary,

Sometimes, when I feel alone, I look at the photographs that my grandmother has saved, those that belonged to her great-grandmother. I see landscapes from different parts of the world. There are forests, mountains, rivers, seas... I don't know how they could spoil so much beauty.

My grandmother often tells me that millions of years ago, humans were part of nature like all other animals. I can't even imagine how that changed, because now it's the opposite. It's as if humans are fighting against nature. Now, nature takes vengeance. We cannot drink from the water of the rivers or eat anything that is not synthetic. Humans think they can invent everything, but nature cannot be replicated.

Some rich people left for the colonies on Mars, but the rest of us are left on this planet, without resources, dying of thirst, hunger and natural disasters. There is no longer a single tree left outside a laboratory, not a single drop of water that is not contaminated. All the chemicals we take cause so many illnesses, and we no longer know where to bury the dead.

If I could talk to the people of 2022 I would ask them: Didn't they know that the Earth's wellbeing is our wellbeing? Now the sea level has risen and many cities, whole countries have completely disappeared. I don't understand humans! I don't want to live in this world of sadness, hatred and selfishness.

For sure humans of 2022 believed that nothing would happen to them, but I believe in reincarnation and I hope that they also live the consequences of their actions.

Querido diario:

A veces, cuando me siento sola, miro las fotografías que guarda mi abuela, esas que son de su bisabuela, y tienen un montón de paisajes de distintos lugares del mundo. Hay bosques, montañas, ríos, mares... No sé cómo pudieron echar a perder tanta belleza. Mi abuela me cuenta a menudo que hace millones de años los humanos formaban parte de la naturaleza como los demás animales. No puedo siquiera imaginarme cómo cambió aquello, porque ahora es todo lo contrario, parece como si los humanos lucharan contra la naturaleza. Ahora, la naturaleza nos devuelve todo lo que le hemos hecho y no podemos beber del agua de los ríos ni comer nada que no sea sintético. Los humanos creen que pueden inventarlo todo, pero la naturaleza no puede copiar...

Algunos ricos escogieron marcharse a las colonias de Marte, pero el resto de nosotros nos hemos quedado en este planeta, sin recursos, muriendo de sed, de hambre y por las catástrofes naturales. Ya no queda ni un solo árbol fuera de un laboratorio, ni una sola gota de agua que no esté contaminada. Todos los productos químicos que tomamos causan muchas enfermedades, y ya no sabemos dónde enterrar a los muertos.

Si pudiera hablar con la gente del 2022 les preguntaría por qué no sabían que la prosperidad de la Tierra es nuestra prosperidad. Ahora el nivel del mar ha crecido y muchas ciudades, incluso países han desaparecido por completo. ¡No entiendo a los humanos! No quiero vivir en este mundo lleno de tristeza, odio y egoísmo. Quiero sentarme con mi madre, la echo de menos... Todavía recuerdo cuando fue arrastrada por aquella terrible inundación que arrasó nuestra casa y toda la ciudad.

Seguro que los humanos de 2022 creían que no les pasaría nada, pero yo creo en la reencarnación y espero que ellos también vivan las consecuencias de sus actos.

Δεν σε φοβάμαι!

Από μικρός τα έπαιρνα τα γράμματα, ίσως περισσότερο απ' όσο έπρεπε, περισσότερο απ' όσο μπορούσαν τα άλλα παιδιά ν' αντέξουν. Η διαφορά αυτή ήταν αρκετή –και πιστέψτε με, πάντοτε θα είναι– ώστε κάποιος να τραυματίσει κάποιον άλλο, ψυχικά ή σωματικά.

Όταν ήμουν στο γυμνάσιο, δεν μπορούσαν οι νταήδες να ανεχθούν ένα σπασικλάκι που χαλούσε την ωραία τους εικόνα.

Ο αρχηγός τους ερχότανε κάθε μέρα στο σχολείο με μώλωπες. Αν κάποιος τύχαινε να τον ρωτήσει για τους μώλωπες, αυτός έλεγε ότι τους προκαλούσε ο ίδιος

στον εαυτό του, για να δείχνει πιο μάγκας. Μου πετούσαν τις μεγαλύτερες προσβολές. Με φώναζαν «φυτό».

Έφτασε κάποτε η μέρα –εκείνη η στιγμή που όλα θα άλλαζαν.

*

Η μπάλα τους έρχεται πάνω μου. Απλώνω τα χέρια να τους τη δώσω. Ένας απ' αυτούς, ο αρχηγός, με χτυπάει στο ήδη τραυματισμένο μου χέρι.

— Κλαις, μωξιάτικο; Θα φωνάξεις τη μαμά;

Δεν ξέρω πώς ν' αντιδράσω. Δεν ξέρω τι να κάνω. Είμαι απελπισμένος... Σκέφτομαι τον παππού μου. Μου λείπει. Μακάρι να ήτανε εδώ. Εκείνος τα έζησε

I'm not afraid of you!

Since I was little I loved school, perhaps more than I had to, more than the other children could bear. This difference was enough – and believe me, it will always be – for someone to traumatize someone else psychologically or physically.

When I was in high school, bullies couldn't stand a nerd ruining their "cool" image. Their leader came to school every day with bruises. If someone happened to ask him about the bruises, he would say that he caused them himself, to look more cool. At first they hurled the worst insults at me. They called me a "geek."

Soon, however, the day came – that moment that would change everything.

*

Their ball is rolling toward me. I reach out to give it to them. One of them, their leader, hits me on my already wounded arm.

"Are you crying, little baby?" Are you going to call your mom?

I don't know how to react. I don't know what to do. I'm desperate... I think about my grandfather. I miss him. I wish he were here. He experienced this after the invasion. He would know what to advise me. I am sure.

I remember the story he told me. As a child, he was hiding in the small storage room of his school. It smelled like a spoiled sandwich. He listened to the giggles of his classmates. He was called "the filthy, shaggy boy." They wouldn't even let him play football with them. They would never accept a refugee child without a home, with no money in his pocket. The girls said behind his back that he had lice and that he disgusted them. His father was in Adana, his mother was dishonored by the Turks, his brothers were lost. Nevertheless, with struggles and sacrifices, starting from scratch, he stood on his feet.

So, what about now... What should I do? If I surrender? I gain nothing. Things will surely get worse. Day-by-day they get worse. Remember Grandpa... They might find me in a ditch. What if I step my foot down? And then, if he hits me, what am I going to do?

No. Enough is enough! This must not go on. The weak remain weak until they get to their feet. The end of the story must change. Grandpa, I now know. Thank you for being by my side!

I get up!

"I'm not afraid of you!"

"Please don't tell the headmistress. She'll punish me and then I'm done. My parents will beat me at home. Feel sorry for me, feel sorry for me!"

The bruises he had, the ones that made him "cool" were ultimately the marks from his parents' blows. The bully became a lamb. Lamb of the Lord. Between judge and fellow man he chose the human way. It was the most condescending trial he could ask for.

αυτά μετά την εισβολή. Θα μπορούσε να με συμβουλευσει. Είμαι σίγουρος.

Θυμάμαι την ιστορία που μου είχε πει. Παιδάκι ακόμα κρυβόταν στο μικρό αποθηκάκι του σχολείου του. Μύριζε χαλασμένο σάντουιτς. Άκουγε τα χάχανα των συμμαθητών του. Τον λέγανε «το βρωμόπαιδο με τα σκισμένα ρούχα». Ούτε να παίξει ποδόσφαιρο μαζί τους δεν τον αφήνανε. Σιγά μη δεχόντουσαν ένα ξοφλημένο προσφυγόπουλο χωρίς πατρίδα, χωρίς παρά στην τσέπη. Τα κορίτσια έλεγαν πίσω από την πλάτη του ότι είχε ψείρες και ότι τους προκαλούσε απδία. Ο πατέρας του ήταν στα Άδανα, η μητέρα του ατιμάστηκε από τους Τούρκους, τα αδέρφια του είχαν κι αυτά χαθεί. Παρόλα αυτά, με αγώνες και θυσίες, ξεκινώντας από το μηδέν, στάθηκε στα πόδια του.

Στο τώρα, λοιπόν... Εγώ τι να κάνω; Αν παραδοθώ; Δεν κερδίζω τίποτα. Τα πράγματα σίγουρα θα γίνουν χειρότερα. Μέρα με τη μέρα γίνονται χειρότερα. Θυμήσου τον παππού... Μπορεί

να με βρύνε σε κανένα χαντάκι. Αν πατήσω πόδι; Και μετά αν με χτυπήσει; Τι θα κάνω;

Όχι. Φτάνει! Δεν πρέπει να συνεχιστεί όλο αυτό. Ο αδύναμος παραμένει αδύναμος μέχρι ότου σηκωθεί στα πόδια του. Το τέλος της ιστορίας πρέπει να αλλάξει. Παππού, το 'μαθα. Σ' ευχαριστώ που είσαι δίπλα μου! Σηκώνομαι:

- Δεν σε φοβάμαι!

- Σε παρακαλώ, μη με δώσεις στη διευθύντρια. Μια αποβολή να φάω, ξόφλησα. Οι γονείς μου θα με δείρουνε στο σπίτι. Λυπήσου με, λυπήσου με!

Οι μώλωπες που είχε, αυτοί που τον κάνανε τον «μάγκα» του σχολείου, ήταν τελικά τα σημάδια από τα χτυπήματα των γονιών του. Ο νταής έγινε αρνάκι. Αμνός Κυρίου κανονικός. Μεταξύ δικαστή και συνανθρώπου διάλεξε την ανθρώπινη οδό. Ήταν η πιο συγκαταβατική δίκη που μπορούσε να ζητήσει.

¡No te tengo miedo!

Desde pequeño, me encantaba la escuela, tal vez más de lo necesario, más de lo que los otros niños podían soportar. Esta diferencia era suficiente y, créeme, siempre lo será para que alguien traumatizara a otro, psicológica o físicamente.

Cuando estaba en el Instituto, los matones no podían aguantar que un empollón estropeará su chulesca apariencia.

Su líder iba a clase todos los días con moratones. Si alguien le preguntaba por ellos, decía que se los había hecho él mismo para parecer más un tío. Me insultaban mucho. Me llamaban «empollón».

Sin embargo, pronto, llegó el día: ese momento que lo cambiaría todo.

*

Su pelota viene hacia mí. Extiendo las manos para dársela. Uno de ellos, el líder, me golpea en mi brazo ya herido.

- ¿Estás llorando, mocoso? ¿Vas a llamar a mamá?

No sé cómo reaccionar. No sé qué hacer. Estoy desesperado... Pienso en mi abuelo. Le echo de menos. Ojalá estuviera aquí. Él vivió todo esto después de la Invasión. Podría haberme aconsejado. Estoy seguro de ello.

Recuerdo la historia que me contó. Aún era un niño, escondido en el pequeño almacén de su escuela. Olía a bocadillo en mal estado. Oía las carcajadas de sus compañeros. Le llamaban «el guarro con la ropa rota». Ni siquiera le dejaban jugar al fútbol con ellos. No iban a aceptar a un refugiado acabado, sin patria y sin u en el bolsillo. Las chicas decían a sus espaldas que tenía piojos y que les daba asco. Su padre estaba en Adana, su madre fue deshonrada por los turcos y sus hermanos y hermanas también se perdieron. Sin embargo, a base de lucha y sacrificio, partiendo de cero, volvió a levantarse.

Así que ahora... ¿qué debo hacer? ¿Rendirme? No gano nada. Las cosas seguramente empeorarán. Cada día empeoran más y más. Recuerda abuelo... Podrían encontrarme en una cuneta. ¿Y si intento defenderme? ¿Y si me pega?

¿Qué hago?

No, ¡ya basta! Esto no puede seguir así.

Los débiles siguen siendo débiles hasta que se ponen de pie. El fin de la historia debe cambiar. Abuelo, ahora ya sé qué hacer. ¡Gracias por estar a mi lado! Me levanto:

- ¡No te tengo miedo!

- Por favor, no se lo digas a la directora.

Me castigaré y luego estaré acabado. Mis padres me pegarán en casa. ¡Perdóname, perdóname!

Los moratones que tenía, los que le hacían parecer el «tío duro» del colegio, eran después de todo las cicatrices de las palizas de sus padres. El matón se convirtió en cordero. En el Cordero del Señor. Entre juez y semejante, eligió el camino humano. Fue el juicio más condescendiente que pudo pedir.

Η κραυγή

Ο γλάρος πνίγεται στην πετρελαιοκηλίδα,
το πλαγκτόν πνίγεται στην πετρελαιοκηλίδα,
ο κόσμος μας πνίγεται στην πετρελαιοκηλίδα.
Δεν αντέχω!

Σκίστε το κάλυμμα του θερμοκηπίου!

Θέλω ν' αναπνεύσω!

The cry

The seagull is drowning in the oil spill,
the plankton is drowning in the oil spill,
Our world is drowning in the oil spill.

I can't stand it!

Tear the greenhouse cover!

I want to breathe!

El grito

La gaviota se ahoga en la marea negra,
el plancton se ahoga en la marea negra,
nuestro mundo se ahoga en la marea negra.

¡No lo soporto!

¡Romped la cubierta del invernadero!

¡Quiero respirar!

Διαβάτες στον έρημο δρόμο

Θαμπός ο δρόμος κάθε αυγή,
χωρίς σκιές (πού σκιές και δέντρα;).

Οι διαβάτες αμέριμνοι πατούν,
τσαλαπατούν το μολυσμένο χώμα.

Άγνωστοι και άγιοι, μεταξύ φορτηγών και ρύπων διαβαίνουν,
περπατώντας πάνω σε νερό
χωρίς πλαγκτόν.

Όξινη βροχή στον αγέρα σαλπίζει με τα κλειδοκύμβαλα της σιωπής.

Τυφώνες και καταιγίδες σχίζουν τον ουρανό.

Passers-by on the deserted road

The road is dull every dawn,
without shadows (shadows and trees?).

Passers-by carelessly step,
trampling on the contaminated soil.

Strangers and saints, between trucks and pollutants traverse
walking on water

without plankton.

Acid rain sails in the air with the keychains of silence.

Hurricanes and storms tear through the sky.

Transeúntes en la carretera desierta

Brumosa la carretera cada amanecer,
sin sombras (¿dónde habrá sombras y árboles?).

Los transeúntes pisan descuidados,
pisoteando el suelo contaminado.

Desconocidos y santos, entre camiones y suciedad pasan,
caminando sobre el agua

sin plancton.

La lluvia ácida en el aire trompetea con los clavicordios del silencio.

Huracanes y tormentas rasgan el cielo.

Παιδάκι και ξεχασμένη λιμνούλα

Κάτω από τον γκρεμό του χωριού, εκεί που τα κύματα μιας λιμνούλας κυλάνε στην ακτή, κατέβηκε το μονοπάτι ένα μικρό παιδάκι. Το παιδάκι, έχοντας διάθεση για παιχνίδι, πήγε δίπλα στη λιμνούλα και έτρεχε, παίζοντας με τις πεταλούδες. Η ξεχασμένη απ' όλους λιμνούλα, τότε, απέκτησε παιχνιδιάρικη διάθεση, πλατσούριζε και χάιδευε τα ψάρια με τρυφερότητα. Η ψυχή του παιδιού, τόσο αγνή, καθρεφτιζότανε στο καθαρό νερό. Το παιδί, που είχε χάσει τον δρόμο του, βρήκε μια νέα μητέρα, καθαρή όσο κι η ψυχή του, παιχνιδιάρικη όσο αυτό είχε ανάγκη. Οι πληγές της λιμνούλας και του παιδιού ενώθηκαν με το χώμα –τις απορρόφησε. Βρήκανε ο ένας παρηγοριά στον άλλο.

Child and the forgotten pond

Under the cliff of the village, right where the waves of a pond wash the shore, a small child descended the path. The child, in the mood for play, went by the pond and ran, playing with the butterflies. Right then, the forgotten pond, acquired a playful mood. It started to splash and caress the fish with tenderness. The child's soul, so pure, was reflected in the clean and crystal-clear water. The child, who had lost his way, found a new mother, as clear as his soul, as playful as he needed. The wounds of the pond and the child' were joined with the soil; they were absorbed by it. They found solace in each other.

El niño y el estanque olvidado

Debajo del acantilado del pueblo, donde las olas de un pequeño lago se deslizan hacia la orilla, un niño pequeño bajó por el sendero. El niño, con ganas de jugar, pasó junto al pequeño lago corriendo, jugando con las mariposas. El pequeño lago, olvidado por todos, se volvió entonces jugueteón, llorizqueando y acariciando a los peces con ternura. El alma del niño, tan pura, se reflejaba en el agua cristalina. El niño, que había perdido su camino, encontró una nueva madre, tan pura como su alma, tan juguetona como lo que él necesitaba. Las heridas del pequeño lago y del niño se unieron a la tierra, que las absorbió. Encontraron consuelo el uno en el otro.

DAVID
GÓMEZ
MARTÍNEZ

Μοτέλινγκ

Υπόγειο

Σήμερα είναι η μέρα που μισώ περισσότερο από κάθε άλλη: τα γενέθλιά μου. Συμπίπτει με την εαρινή ισημερία. Χθες χειμώνας, σήμερα άνοιξη. Έχουν περάσει δεκαεφτά χρόνια από τότε που έφυγε η μαμά μου. Μισώ τις γιορτές, γι' αυτό έρχομαι μόνος μου στο παλιό σπίτι στο δάσος.

Έρχομαι μόνο στα γενέθλιά μου και περνάω όλη τη μέρα κλειδωμένος στο υπόγειο. Το σπίτι μυρίζει ακόμα σαν τη μαμά: σαν το γλυκό άρωμα που της χάρισα για τα σαραντακοστά γενέθλιά της. Γι' αυτό προτιμώ να μην ανεβαίνω επάνω.

Το υπόγειο έχει δυο μικρά παράθυρα ίσα που να μπαίνει μέσα λίγο φως την ημέρα. Το πρωί και το απόγευμα, ακούγεται το ρεύμα ενός ποταμού που κουβαλά τη ροή όλων των βροχών του χειμώνα. Τη νύχτα ακούγονται όλα τα ζώα που μένουν του δάσους: ο ήχος της κουκουβάγιας και των πρώτων γρύλων της άνοιξης αντηχεί στο κεφάλι μου όσο και στη σιωπή της νύχτας.

Στο υπόγειο δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα: μόνο ένας καναπές και το Wii με το οποίο παίζαμε με τη μαμά μου όταν ήμουν ακόμα πολύ μικρός. Μου λείπει πολύ η μαμά μου, ήταν η μόνη οικογένεια που είχα. Κάθε φορά που έχω γενέθλια βρίσκω παρηγοριά στο ότι μετρώ ένα χρόνο λιγότερο για να βρεθώ ξανά μαζί της.

S U M M E R

F E Y H

Basement

Today is the day I hate most of them all: my birthday. It coincides with the spring equinox. Yesterday, winter; today, spring. It's been seventeen years since my mother left. I hate celebrations, so I come alone to the old house in the woods.

I only come for my birthday to spend the whole day locked in the basement. The house still smells of mum, of the sweet perfume I gave her for her fortieth birthday. That's why I prefer to stay downstairs.

The basement has two small windows, just enough to let in a little light during the day. In the morning and in the afternoon, you can hear the current of a river that carries the flow of all the winter rains. At night, you can hear all the animals of the forest: the sound of the owl and the first crickets of spring echoed in my head as much as in the silence of the night.

In the basement there is almost nothing: just a sofa and the Wii that my mother and I used to play with when I was still very little. I miss my mother very much, she was the only family I had. Every time on my birthday, it comforts me to know that I have one less year to be with her again.

Sótano

Hoy es el día que más odio de todos: mi cumpleaños. Coincide con el equinoccio de primavera. Ayer, invierno; hoy, primavera. Han pasado diecisiete años desde que mi madre se fue. Odio las fiestas, así que vengo solo a la vieja casa del bosque.

Vengo únicamente por mi cumpleaños para pasar todo el día encerrado en el sótano. La casa aún huele a mamá, al dulce perfume que le regalé por su cuarenta cumpleaños. Por eso prefiero quedarme abajo.

El sótano tiene dos pequeñas ventanas, lo justo para que entre un poco de luz durante el día. Por la mañana y por la tarde, se oye la corriente de un río que lleva el caudal de todas las lluvias del invierno. Por la noche, se oyen todos los animales que viven en el bosque: el sonido del búho y los primeros grillos de la primavera resuena en mi cabeza tanto como en el silencio de la noche.

En el sótano no hay casi nada: sólo un sofá y la Wii con la que jugábamos mi madre y yo cuando aún era muy pequeño. Echo mucho de menos a mi madre, era la única familia que tenía. Cada vez que cumplo años, me consuela saber que me queda un año menos para volver a estar con ella.

Μυκόνο

Λατρεύω τα νέα ρούχα που μόλις πήρα από το Shein! Τώρα, θα ανακυκλώσω τα πλαστικά που περιείχαν τα ρούχα, για να βοηθήσω τον πλανήτη να καταπολεμήσει την κλιματική αλλαγή. Και μετά πρέπει να πάω για ψώνια! Είναι τόσο βαρετό να πρέπει να πάρεις το αυτοκίνητο για πέντε λεπτά... Κι όλα αυτά για να αγοράσω βιολογικά προϊόντα και να στηρίξω τα τοπικά!

I love the new clothes I just got from Shein! Now, I have to recycle the plastic the clothes came in, to help the planet fight climate change. And I must also go shopping! It's so lazy to take the car for a five-minute drive. But I have to buy these ecological, local products!

¡Me encanta la ropa nueva que me acaba de llegar de Shein! Ahora tengo que reciclar el plástico en el que venía la ropa, así, ayudo al planeta a luchar contra el cambio climático. ¡Y luego tengo que ir de compras! Qué pereza, otra vez tengo que coger el coche, y para cinco minutos... ¡Todo sea por comprar productos ecológicos y apoyar el producto local!

Γεια σας!

Αν διαβάζετε αυτό το κείμενο, είναι επειδή λάβατε μια επιστολή από το μέλλον χίλια χρόνια μετά. Μπορεί να φαίνεται σαν πλάκα, αλλά δεν είναι. Μελετήσαμε την εποχή σας και πραγματικά δεν καταλαβαίνουμε τίποτα απ' ό,τι κάνατε. Για τις ζημιές που προκαλέσατε, έχουμε τώρα έναν κόσμο βυθισμένο στο σκοτάδι. Εδώ και χρόνια δεν ξέρουμε τι είναι το δάσος, το αεράκι, η ειρήνη. Ζούμε σ' έναν μονοχρωματικό κόσμο, όπου το πράσινο δεν υπάρχει πλέον.

Αναγκαστήκαμε να τα βγάλουμε πέρα όσο καλύτερα μπορούμε, κι όμως, είμαστε πολύ ευτυχισμένοι. Ποιος ηλίθιος πίστεψε ότι ο καπιταλισμός ήταν καλή ιδέα; Έτσι καταντήσατε εσείς, αλλά και εξαιτίας σας εξαφανιστήκαμε σχεδόν όλοι. Αλλά τι να κάνουμε; Στο πλαίσιο των δυνατοτήτων μας, απολαμβάνουμε όσο μπορούμε, αυτά που μας αφήσατε. Τουλάχιστον εμείς δεν δουλεύουμε επιτακώσεις ώρες την εβδομάδα. Αλλά εσείς συνεχίστε όπως πάτε, πάτε θαυμάσια!

Αλήθεια, ελπίζω να μην πιστεύετε ότι το άτομο που σας γράφει, είναι άνθρωπος. Αντίο!

Hello!

If you are reading this, it is because you have received a letter from the future, a thousand years ahead of your time. You may think it's a joke, but it is not. We have studied your era and we really don't understand anything. Thanks to all the mess you have caused, we now live in a world of darkness. For years, we have not known what a forest is, what a breeze is, what peace is. We live in a monochromatic world where green no longer exists.

We have to get by as best we can and, despite everything, we are very happy. Who the hell thought capitalism was a good idea? That's why you ended and it's your fault that we are all extinct. But, what can we do? Within our means, we enjoy as much as we can, of what you have left us. At least we don't work seven hundred hours a week. But, keep going the way you do!

I hope you don't think that the one who's writing this is human.

Good-bye!

Hola!

Si estáis leyendo este texto es porque habéis recibido una carta del futuro de dentro de mil años. Igual os pensáis que es una broma, pero no lo es. Hemos estudiado vuestra época y de verdad que no entendemos nada de lo que hacíais. Gracias a todo el desastre que habéis hecho ahora tenemos un mundo sumido en las tinieblas. Hace años que no sabemos lo que es un bosque, la brisa, la paz. Vivimos en un mundo monocromático donde el verde ya no existe.

Hemos tenido que arreglárnoslas como hemos podido y, a pesar de todo, somos muy felices. ¿Qué imbécil pensó que el capitalismo era una buena idea? Así acabasteis vosotros, y no contentos con ello, casi desaparecemos todos por vuestra culpa. Pero bueno, dentro de nuestras posibilidades, disfrutamos todo lo que podemos de lo que nos habéis dejado. Por lo menos nosotros no trabajamos setecientas horas a la semana. ¡Pero seguid como vais, que lo estáis haciendo muy bien!

Por cierto, espero que no penséis que quien escribe es un ser humano.

¡Adiós!

Η πόλη

είναι σχεδόν έρημη.

Η χρυσή της εποχή ανήκει πια στο παρελθόν.

Άδεια σπίτια,

εγκαταλελειμμένα καταστήματα

ελάχιστοι άνθρωποι

σε έναν σκοτεινό, άψυχο δρόμο.

Είναι θέμα χρόνου να φύγουν όλοι.

Δεν έχει μείνει τίποτα να κάνει κανείς σε μια άνυδρη, άδενδρη περιοχή.

Τώρα, ερημωμένη, αφιλόξενη, σχεδόν νεκρή.

Ή είναι κανείς πρόθυμος να ζήσει σ' ένα τέτοιο μέρος;

The city

is almost deserted.

Its golden age is now a thing of the past.

Empty houses,

abandoned shops,

few people gathered

in a bleak and lifeless street.

It's only a matter of time before they all leave.

There is nothing left to do in this arid, treeless area.

Now desolate, inhospitable, almost dead.

Or would anyone want to live in such a place?

La ciudad

está casi desierta.

Su época dorada ya forma parte del pasado.

Casas vacías,

tiendas abandonadas,

apenas gente

en una calle sombría y sin vida.

Es cuestión de tiempo que todos se marchen.

No queda nada que hacer en esta zona árida y sin árboles,

desolada, inhóspita, casi muerta.

¿Acaso alguien querría vivir en un lugar así?

Θα έρθει η ηρεμία

Φωνές και θόρυβος στροβιλίζονται γύρω μου,
μαύρες φωνές, ανεμοστρόλιβος τραχιάς άμμου.
Χάθηκα στην έρημο.
Ασταμάτητα νύχια με σκαλίζουν.
Κοιτάζω το δέρμα μου,
είναι γεμάτο με μπορντό μονοπάτια.
Δεν θα μπορέσω να ξεφύγω.
Όχι, δεν θα μπορέσω.
Ποτέ κανένας δεν το κατάφερε.
Βλέπω ένα μικρό πουλί στο βάθος,
αγωνίζεται να πετάξει.

Το προσπαθεί με όλη τη δύναμή του.
Τότε συνέχισα
και ξαφνικά, κοίτα!
Ο άνεμος σταματάει, ανοίγει ο ουρανός.
Με καλωσορίζει ο ήλιος.

Calm will Arrive

Voices and noise swirl around me,
black voices, a whirlwind of coarse sand.
I was lost in the desert.
Unstoppable claws tear up me.
I look at my skin,
it's filled with burgundy paths.
I won't be able to escape.
No, I won't.
Far away I see a small bird
struggling to fly,

trying with all its might.
Then I continued,
and suddenly, look!
The wind stops, the sky opens up.
The sun welcomes me.

La paz llegará

Ruidos y voces se arremolinan a mi alrededor,
voces negras, un remolino de áspera arena.
Me perdí en el desierto.
Unas garras me desgarran sin parar.
Miro mi piel,
está llena de senderos burdeos.
No podré huir.
No, nunca nadie lo ha hecho.
Al fondo veo un pequeño pájaro,
lucha por volar.
Lo intenta con todas sus fuerzas.
Entonces continué
y de repente, ¡mira!
Se detiene el viento, se abre el cielo.
El sol me dio la bienvenida.

Η μεγάλη πόλη τα έχει όλα

Εδώ μπορείτε να απολαύσετε τα αρωματικά σύννεφα της ρύπανσης και τη γλυκιά μελωδία των αυτοκινήτων. Μπορείτε επίσης να κάνετε μπάνιο στο ποτάμι. Δεν είναι σαν τα βαρετά ποτάμια του παρελθόντος, είναι πλέον διακοσμημένο με πλαστικά και σκουπίδια. Τι περισσότερο θα μπορούσε να θέλει κανείς;

The Big City has it All

Here you can enjoy the aromatic clouds of pollution and the sweet melody of cars. You can also swim in the river. It's not like the boring rivers of the past, now it's decorated with plastic and garbage. What else could you want?

La gran ciudad lo tiene todo

Aquí podéis disfrutar las aromáticas nubes de contaminación y la dulce melodía de los coches. Podéis también daros un baño en el río. No es como los aburridos ríos del pasado, ahora está decorado con plásticos y basura. ¿Qué más se podría pedir?

Βρίσκομαι εδώ από την αρχή του κόσμου. Τότε όλα ήταν ήσυχα και απολάμβανα τη συντροφιά των ζώων που έρχονταν κατά καιρούς σε μένα αναζητώντας το φρέσκο νερό μου. Αργότερα, άρχισαν να έρχονται και άλλα, δίποδα ζώα και τα καλωσόριζα. Ωστόσο, όσο περνούσε ο καιρός, έρχονταν όλο και πιο συχνά και απαιτούσαν ολοένα και περισσότερα από μένα. Έχτισαν ένα παράξενο γκρίζο δάσος γύρω μου και ό,τι έπεφτε στα νερά μου δεν ήταν πια ξερά φύλλα. Τώρα είμαι απλώς μια μικρή σταγόνα θολού νερού στη μέση ενός γκριζου χωριού.

I have been here since the beginning of the world. Everything was quiet then and I enjoyed the company of the animals coming to me from time to time looking for my fresh water. Later, other two-legged animals began to come to me too and I welcomed them. But, as time went on, they came more and more often and demanded more. They built a strange gray forest around me and what fell into my water was no longer dry leaves. Now, I am just a small trail of murky water in the middle of a gray town.

Estoy aquí casi desde el inicio del mundo. Entonces todo estaba tranquilo y disfrutaba de la compañía de los animales que de vez en cuando se acercaban a mí buscando mi agua fresca. Más tarde, empezaron a acercarse también otros, de dos patas, y les di la bienvenida. Sin embargo, conforme pasaba el tiempo, venían cada vez más y más me exigían. Construyeron un extraño bosque gris a mi alrededor y lo que caía en mis aguas ya no eran hojas secas. Ahora solo soy un pequeño reguero de agua turbia en medio de un pueblo gris.

Κατά τη διάρκεια της πτήσης, ένα πουλί βλέπει ένα μικρό χωριό που επισκεπτόταν παλιά και κατεβαίνει να το εξερευνήσει. Βρίσκει έναν εγκαταλελειμμένο και άδειο χώρο. Η σιωπή γεμίζει τα πάντα. Τα παιδιά, που του έδιναν ψίχουλα, έχουν φύγει. Δεν υπάρχουν πια πολύχρωμα λουλούδια στα παράθυρα. Το πουλί προσπαθεί να βρει έστω κάποιον. Οποιοδήποτε. Και τελικά, στο κέντρο του χωριού, βλέπει έναν ηλικιωμένο άνδρα. Μόνος. Καθισμένος σε ένα παλιό παγκάκι, δεν ήθελε να φύγει από το χωριό όπου μεγάλωσε. Δεν ήθελε να πάει με τους άλλους στη μεγάλη πόλη. Έτσι περιμένει εδώ να έρθει το τέλος του και το τέλος του αγαπημένου του χωριού. Το πουλί κάθεται δίπλα στον άντρα και του κρατάει συντροφιά μέχρι το βράδυ.

During flight, a bird sees a small village it used to visit and comes down to explore it. It finds an empty and desolate place. Silence fills everything. The children who used to give it crumbs are gone. There are no colorful flowers on the windows anymore. The bird tries to find at least someone. Anyone. And finally, in the centre of the village, it sees an old man. Alone. Sitting on an old bench, he didn't want to leave the village where he grew up. He didn't want to join the others in the big city. So he waits here for his end and the end of his beloved village to come. The bird sits next to the man and keeps him company until the night.

Durante su vuelo, un pájaro avista un pequeño pueblo que solía visitar y baja a explorarlo. Encuentra un lugar abandonado y vacío. El silencio lo llena todo. Los niños que solían darle migas ya no están. Ya no hay flores de colores en las ventanas. El pájaro intenta encontrar al menos a alguien. A quien sea. Y finalmente, en el centro del pueblo, ve a un anciano. Solitario. Y sentado en un viejo banco, no quería abandonar el pueblo donde creció. No quería ir con los demás a la gran ciudad. Así, espera aquí a que llegue su fin y el fin de su querido pueblo. El pájaro se sienta junto al hombre y le hace compañía hasta la noche.

S U M M E R

ΑΡΕΤΑΙΟΣ
ΜΠΕΖΑΝΗΣ

Mozzams

Z for Molly

Η Molly
 λευκή με ρίγες μαύρες
 Οι υπόλοιπες
 μαύρες με ρίγες λευκές
 Η Molly
 χείλη πράσινα
 Οι υπόλοιπες
 το χρώμα του καπνού
 Η Molly
 προσπαθεί να βγάλει
 τα μάτια της
 Δεν τα καταφέρνει
 Διαβάζει Οιδίποδα
 για οδηγίες
 Δεν τα καταφέρνει
 Οι υπόλοιπες
 την παρακολουθούν
 Διαβάζουν συνταγές
 για παντεσπάνι
 Η Molly
 δαγκώνει
 το κεντρί
 της μέλισσας.

Μυκόνο Σ

O

V

E

Z for Molly

Molly
 white with black stripes
 The others
 black with white stripes
 Molly
 lips green
 The others
 the color of smoke
 Molly
 tries to pluck out
 her eyes
 She can't do it
 She reads Oedipus
 for instructions
 She can't do it
 The others
 watch her
 They read recipes
 for sponge cake
 Molly
 bites
 the stinger
 of the bee.

Z para Molly

Molly
 blanca con rayas negras
 El resto
 negras con rayas blancas
 Molly
 labios verdes
 El resto
 el color del humo
 Molly
 intenta sacarse
 sus ojos
 No lo consigue
 Lee Edipo
 para instrucciones
 No lo consigue
 El resto
 la mira
 Leen recetas
 para un bizcocho
 Molly
 muerde
 el aguijón
 de la abeja

3022

Γιατί γιατί για-
τι θέλατε να κα-
νετε δεν τα κατα-
φερατε το
τίποτα καν-
ένας μόνο έμεινε
στο που-
θενα στο πουθ-
ενα τιπο-
τα πάντα
ρει

3022

Why why wh-
at did you want to d-
o you did no-
thing you brought no-
thing not even
one was left only
no-
where no-
thing a no-
thing
always
flows

3022

Por qué por qué por q-
qué queráis ha-
cer, no hicis-
teis nada nad-
ie quedó solo
en ninguna part-
e na-
da todo
fluye

Τα μάτια του νέφους

Οι θάλασσες φουσκώνουν
από τα δάκρυα των δέντρων.
Ένα κορίτσι
στις κάτω χώρες
πνίγεται.
Ένα αγόρι
στις πάνω χώρες
πεθαίνει από τη ζέστη.
Δυο βασιλικοί πιγκουίνοι
αγκαλιάζονται
στη Μαδαγασκάρη.
Ένας λεμούριος
ψάχνει για φρούτα του πάθους
στη Σιβηρία.
Ο ποιητής βλέπει τον κόσμο
μέσα από τα μάτια του νέφους,
καλύπτει την τρύπα
της ανυπαρξίας.

The Eyes of the Cloud

Seas are swelling
from tree tears.
A girl
in the lower lands
drowns.
A boy
in the upper lands
dies of heat.
Two royal penguins
embrace each other
in Madagascar.
A lemur
searches for passion fruits
in Siberia.
The poet sees the world
through the eyes of the cloud,
covering the hole
of non-existence.

Los ojos de la nube

Los mares se están hinchando
por las lágrimas de los árboles.
Una chica
en las tierras bajas
se ahoga.
Un chico
en las tierras altas
muere de calor.
Dos pingüinos reales
se abrazan
en Madagascar.
Un lemur
busca fruta de la pasión
en Siberia.
El poeta ve el mundo
a través de los ojos de la nube,
tapa el agujero
de la inexistencia.

Το χρώμα την λίμνης είναι ένα ξεθωριασμένο γαλάζιο. Γύρω γύρω, τα φυτά αναπνέουν με δυσκολία. Ο αέρας μυρίζει σάπιο κρέας και μούχλα. Επικρατεί μια ζεστή παγωνιά. Σε έναν γκριζό βράχο δίπλα στη λίμνη κάθετα η μικρή Μαργαρίτα. Τα μάτια της είναι υγρά και γαλάζια. Κρυώνει, πεινάει και ζεσταίνεται. Προσπαθεί να δαγκώσει τον βράχο και σπάει τα δόντια της. Βουτάει στη λίμνη για να ξεπλύνει το αίμα. Κολυμπάει. Αγκαλιάζει το πτώμα της λίμνης.

The color of the lake is a faded blue. The plants all around struggle to breathe. The air smells of rotten meat and mold. There's a warm chill in the air. Little Margarita is sitting on a gray rock by the lake. Her eyes are watery and blue. She's cold, starving, and burning. She tries to bite the rock and breaks her teeth. She dives into the lake to wash away the blood. She swims. She embraces the corpse of the lake.

El color del lago es un azul descolorido. Alrededor las plantas respiran con dificultad. El aire huele a carne podrida y moho. Una helada caliente prevalece. En una roca gris junto al lago se sienta la pequeña Margarita. Tiene los ojos húmedos y azules. Tiene frío, hambre y calor. Intenta morder la roca y se rompe los dientes. Se zambulle en el lago para lavarse la sangre. Nada. Abraza el cadáver del lago.

Η μαύρη αρκούδα πλένει το ένα πόδι της στον Τίγρη και το άλλο στον Ευφράτη. Τρεις μέρες αργότερα τα πόδια γίνονται κάκτοι μολυσμένοι. Φτάνουν μέχρι τα σύννεφα. Την τέταρτη μέρα αρχίζει να βρέχει στην Ασία αγκάθια κόκκινα και μαύρα. Την πέμπτη μέρα ένας τυφώνας εξαπλώνει τα αγκάθια στην υπόλοιπη γη. Την έκτη μέρα υπάρχει κάτι σαν τίποτα. Την έβδομη ημέρα η γη δακρύζει –πέφτει σε ύπνο βαθύ.

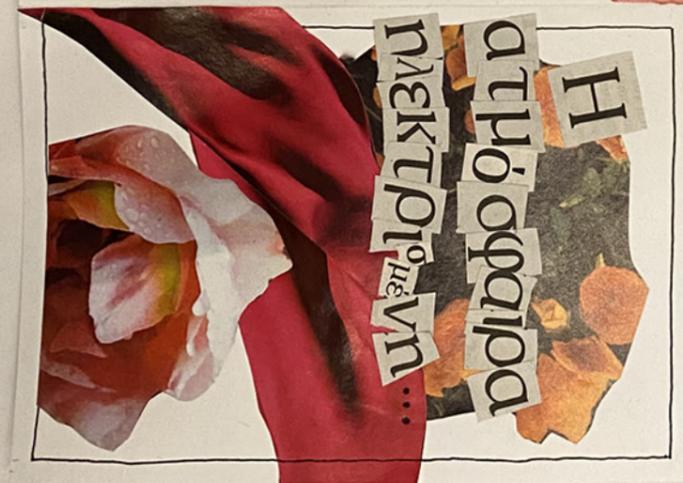
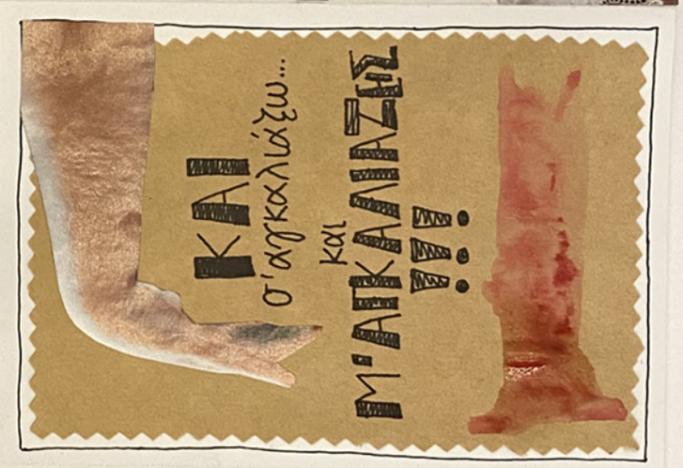
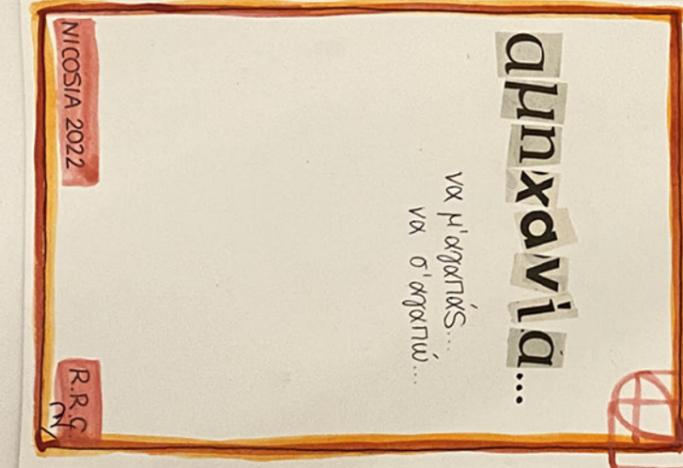
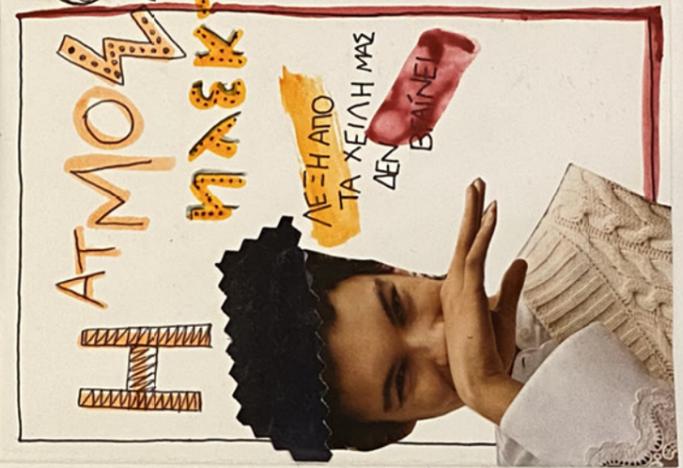
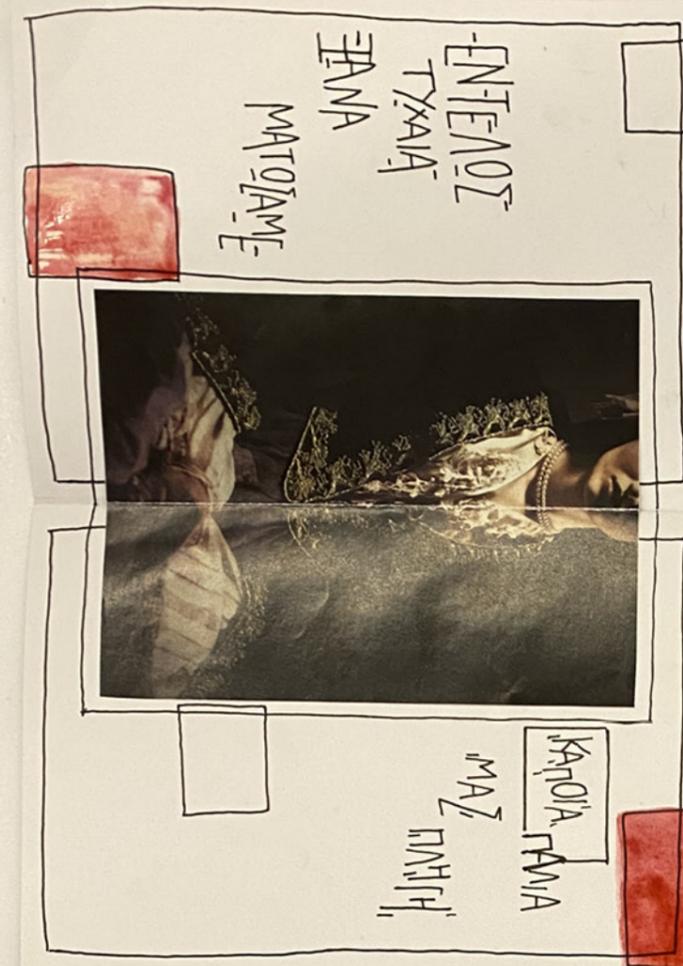
The black bear washes one foot in the Tigris and the other in the Euphrates. Three days later its feet turn into infected cacti. They reach the clouds. On the fourth day, red and black thorns begin to rain in Asia. On the fifth day, a typhoon spreads the thorns across the rest of the earth. On the sixth day, there is something like nothing. On the seventh day, the earth weeps –it falls into a deep sleep.

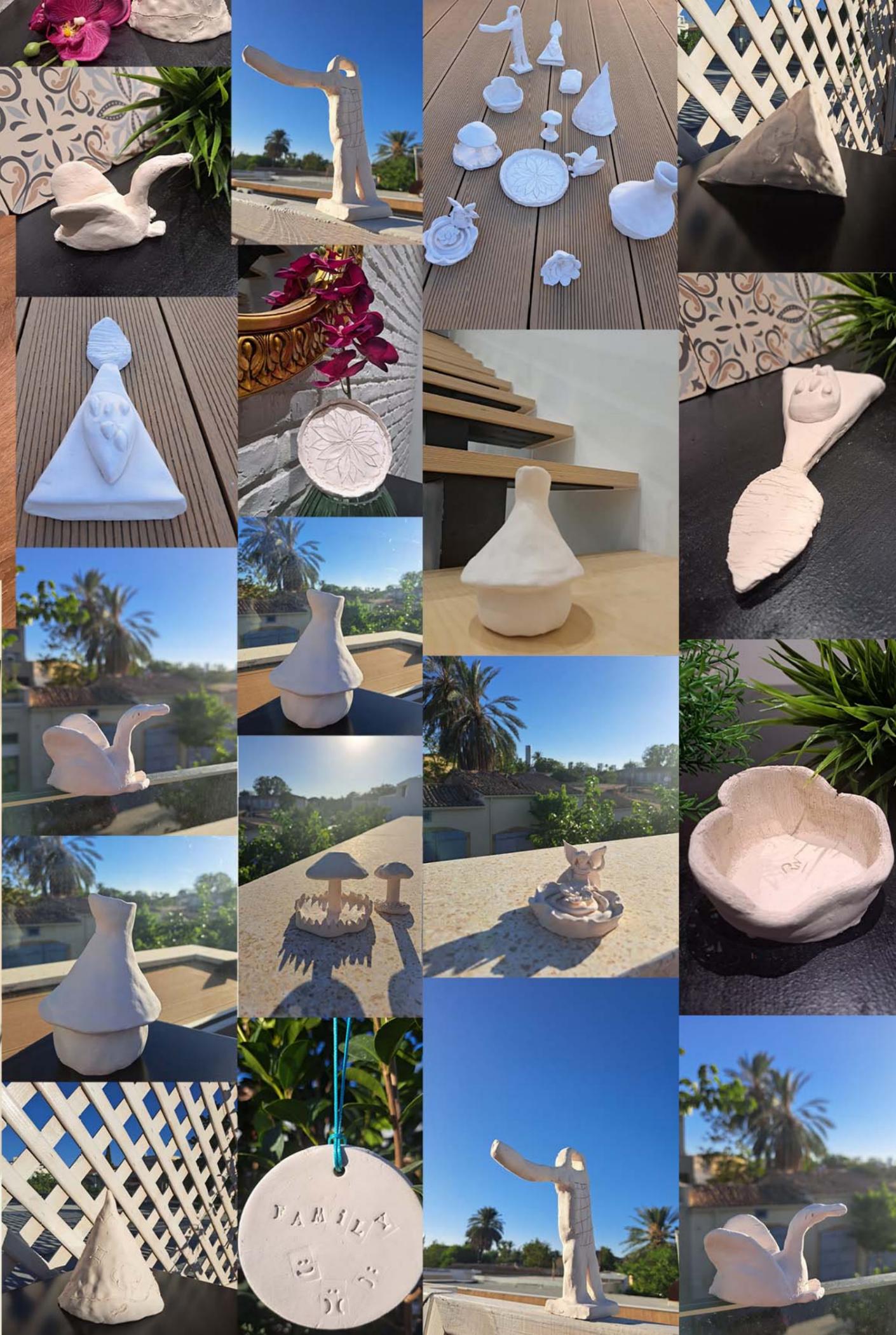
El oso negro se lava un pie en el Tigris y el otro en el Éufrates. Tres días después sus pies se convierten en cactus infectados. Llegan hasta las nubes. Al cuarto día comienzan a llover en Asia espinas rojas y negras. Al quinto día un huracán extiende las espinas por el resto de la tierra. Al sexto día hay algo como nada. Al séptimo día, la tierra llora – cae en un profundo sueño.

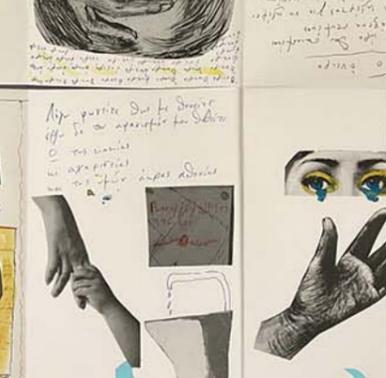
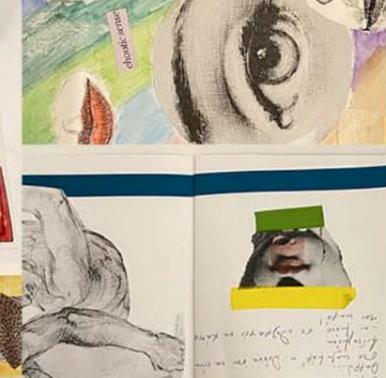
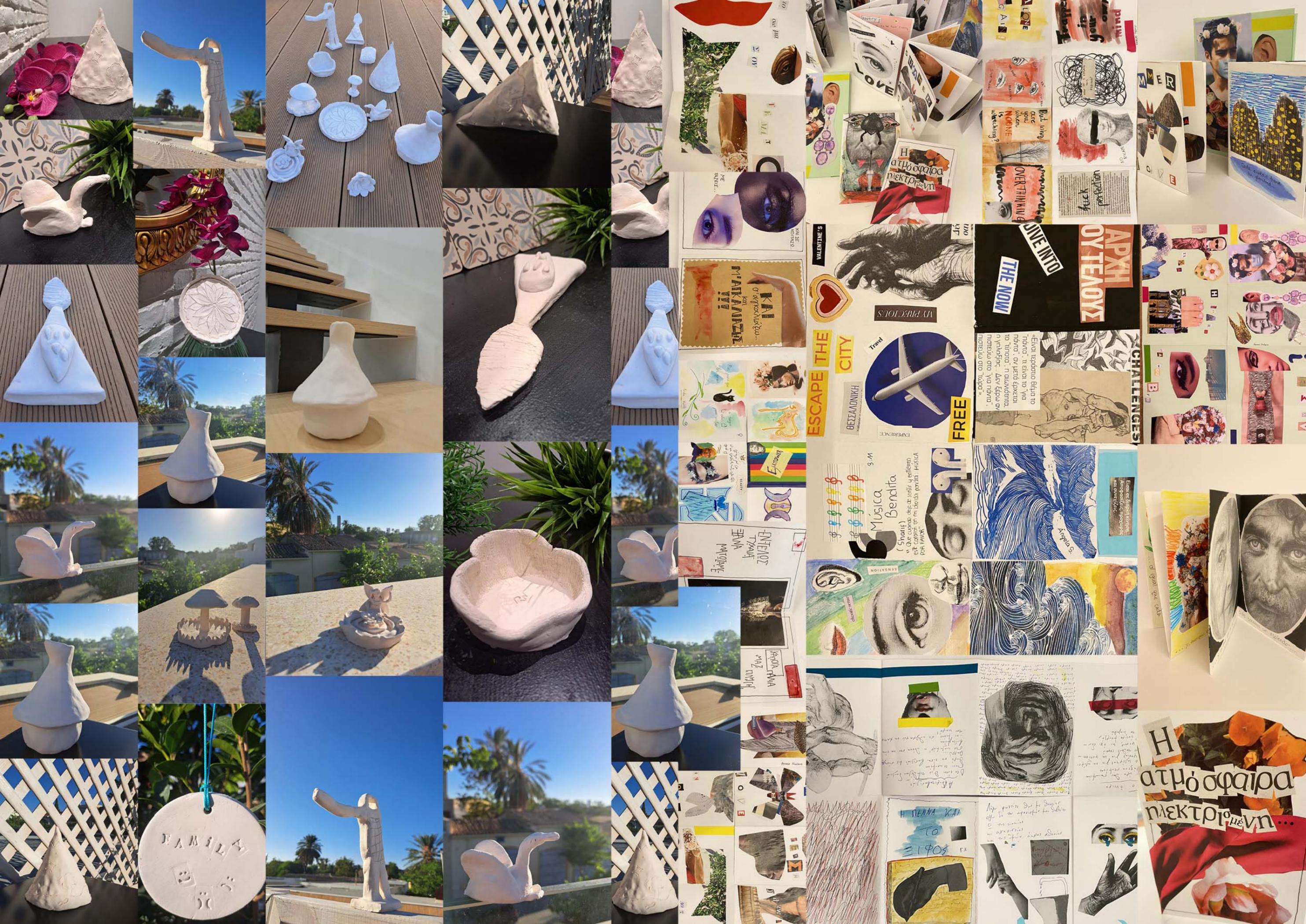
Είναι ατομική ευθύνη του ελέφαντα να μην εξαφανιστεί.
Αν από παχύδερμο μεταμορφώθηκε σε πεταλούδα για προσωπικούς λόγους, είναι ατομική του ευθύνη.
Αχ, τι ωραία που ταιριάζει αυτό το γλυπτό δίπλα στο τζάκι.

It is the individual responsibility of the elephant not to become extinct.
If from a thick-skinned creature it transformed itself into a butterfly for personal reasons, it is its individual responsibility.
Oh, how wonderfully this sculpture fits right next to the fireplace.

Es la responsabilidad individual del elefante no extinguirse.
Si se transformó de un paquidermo a una mariposa por motivos personales, es su responsabilidad individual.
Oh, qué bonita queda esta escultura junto a la chimenea.

ISBN 978-9963-8688-8-9
e-ISBN 978-9963-8688-9-6

ARTiculate 2023 ©

Copyright © Room for Art, 2023.
www.roomforart.eu

Publishing manager & editor:

Erato Ioannou, www.eratioannou.com

Book & Cover Design:

Andreas Kyriakou, ANKY Studio, www.anky.info

Printing:

Kemanes Print Shop

Funded by
the European Union

articulture